

**Dohoda o vydaní a navrátení vlastnictva k nehnuteľným veciam
cirkvám a náboženským spoločnostiam**

Povinná osoba: Slovenská republika, zastúpená: LESY Slovenskej republiky, štátny podnik
sídlo: Námestie SNP 8, 975 66 Banská Bystrica
IČO: 36 038 351
zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Banská Bystrica, oddiel: PŠ, vložka 155/S
štatutárny orgán: Ing. Marián Staník - generálny riaditeľ
za štátny podnik vo všetkých jeho veciach koná a podpisuje generálny riaditeľ

(ďalej len „povinná osoba“)

a

Oprávnená osoba: Rímskokatolícka cirkev, Farnosť Pastuchov
sídlo: Pastuchov 73, 920 63 Pastuchov
IČO: 34 014 250
Konajúca prostredníctvom: Mgr. Anton Zoň, farár, správca farnosti

(ďalej len „oprávnená osoba“)

(povinná osoba spolu s oprávnenou osobou ďalej ako „účastníci Dohody“)

uzatvárajú v zmysle ust. § 2 ods. 1 písm. c) a § 5 ods. 2 zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastnictva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastnictva k niektorým nehnuteľnostiam túto dohodu o vydaní nehnuteľných vecí (ďalej len „Dohoda“):

**Článok I.
Úvodné ustanovenie**

1.1 Na základe výroku I. rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 27.04.2017, č. k. 6C/238/2008-575 (ďalej len „Rozsudok okresného súdu“) v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 20.08.2018, č. k. 23Co/416/2017-694 (ďalej len „Rozsudok krajského súdu“) je povinná osoba v zmysle zákona č. 161/2005 Z.z. o navrátení vlastnictva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastnictva k niektorým nehnuteľnostiam povinná vydať a navrátiť oprávnenej osobe vlastnictvo k nasledovnej nehnuteľnosti v podiele 1/1 vzhľadom k celku:

- parcela registra C s parcelným č. 3561/1, druh pozemku lesné pozemky, o celkovej výmere 169 266 m², nachádzajúcej sa v katastrálnom území Pastuchov, obec Pastuchov, okres Hlohovec, zapísanej na liste vlastnictva č. 859, vedenom Okresným úradom Hlohovec, katastrálnym odborom,

a to do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

1.2 Rozsudok okresného súdu vo výroku I. nadobudol právoplatnosť v spojení s Rozsudkom krajského súdu dňa 27.09.2018 a vykonateľnosť dňa 02.10.2018.

**Článok II.
Predmet Dohody**

2.1 Povinná osoba na základe Rozsudku okresného súdu v spojení s Rozsudkom krajského súdu touto Dohodou vydáva a navracia oprávnenej osobe vlastnictvo k nehnuteľnosti v podiele 1/1 vzhľadom k celku:

- parcela registra C s parcelným č. 3561/1, druh pozemku lesný pozemok, o celkovej výmere 169 266 m², nachádzajúcej sa v katastrálnom území Pastuchov, obec Pastuchov, okres Hlohovec, zapísanej na liste vlastníctva č. 859, vedenom Okresným úradom Hlohovec, katastrálnym odborom

(ďalej len ako „Nehnuteľnosť“).

- 2.2 Oprávnená osoba prijíma od povinnej osoby Nehnuteľnosť do svojho výlučného vlastníctva.

Článok III. Návrh na vklad

- 3.1 Účastníci Dohody sa dohodli, že návrh na vklad vlastníckeho práva k Nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností v prospech oprávnenej osoby podá Okresnému úradu Hlohovec, katastrálnemu odboru oprávnená osoba.

Článok IV. Záverečné ustanovenia

- 4.1 Účastníci Dohody podpisom Dohody potvrdzujú, že právny úkon je urobený v predpísanej forme, prejavy vôle sú hodnoverné, dostatočne zrozumiteľné a ich zmluvná voľnosť nie je ničím obmedzená.
- 4.2 Zmena Dohody je možná len písomnou dohodou účastníkov Dohody.
- 4.3 Okrem uvedeného v zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR (a to rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.09.2014 so sp. zn. 1Sžr/147/2013 a rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 13.01.2015 so sp. zn. 1Sžr/175/2013) Najvyšší súd SR vyslovil právny názor, že výroky právoplatných rozsudkov vydaných podľa zákona č. 161/2005 Z.z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam, t.j. aj predmetný výrok I. Rozsudku okresného súdu v spojení s Rozsudkom krajského súdu, v prípadoch, kedy povinná osoba napriek právoplatnému rozsudku nesplní povinnosť vydať nehnuteľnosti, nahrádzajú prejav vôle a podpis povinnej osoby v dohode o vydaní a navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam, t.j. aj v tejto Dohode, s obsahom uvedeným v danom výroku rozsudku, t.j. s obsahom uvedeným vo výroku I. Rozsudku okresného súdu v spojení s Rozsudkom krajského súdu.
- 4.4 K tejto Dohode je pripojená: Príloha č. 1: Rozsudok Okresného súdu Piešťany zo dňa 27.04.2017, č. k. 6C/238/2008-575, Príloha č. 2: Doložka právoplatnosti a vykonateľnosti zo dňa 13.11.2018 k Rozsudku okresného súdu, Príloha č. 3: Rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 20.08.2018, č. k. 23Co/416/2017-694, Príloha č. 4: Doložka právoplatnosti a vykonateľnosti zo dňa 13.11.2018 k Rozsudku krajského súdu.
- 4.5 Vo veciach neupravených Dohodou sa zmluvný vzťah spravuje príslušnými ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov.
- 4.6 Táto Dohoda je vyhotovená v 3 vyhotoveniach, z ktorých 2 vyhotovenia oprávnená osoba doručí Okresnému úradu Hlohovec, katastrálnemu odboru a 1 vyhotovenie si ponechá oprávnená osoba.
- 4.7 Účastníci Dohody súhlasia s tým, že táto Dohoda vrátane jej príloh bude zverejnená v zmysle ustanovení o povinnej zverejňovanej zmluve podľa § 5a zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v zmysle neskorších predpisov v súlade s ustanoveniami § 47a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov.
- 4.8 Táto Dohoda nadobúda platnosť dňom podpisu účastníkov Dohody, resp. dňom podpisu oprávnenej osoby a účinnosť dňom nasledujúcim po dni jej zverejnenia v súlade s bodom 4.7 článku IV tejto Dohody. Účinky prevodu vlastníckeho práva k Nehnuteľnosti podľa Dohody nastávajú dňom právoplatnosti rozhodnutia Okresného úradu Hlohovec, katastrálneho odboru o povolení vkladu vlastníckeho práva v prospech oprávnenej osoby k Nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností.

- 4.9 Účastníci Dohody vyhlasujú, že si Dohodu riadne prečítali a potvrdzujú, že Dohoda je zrozumiteľná a určitá a vyjadruje ich skutočnú, slobodnú a vážnu vôľu, nie je uzatvorená v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok a na znak súhlasu ju vlastnoručne podpísali.

V Pastuchove, dňa 16.5.2019

Oprávnená osoba:

RÍMSKOKATOLÍCKA CIRKEV
TRNAVSKÁ ARCIDIÉCÉZA
UL. JANA HOLLEHO 10, 917 66 TRNAVA
IČO: 00419702
IČ DPH: SK2021026843
ZMLUVA SCHVALENÁ

.....
Rímskokatolícka cirkev, Farnosť Pastuchov
Mgr. Anton Zoň, farár, správca farnosti

V Banskej Bystrici, dňa .....

Povinná osoba:

.....
LESY Slovenskej republiky, štátny podnik
Ing. Marian Staník
generálny riaditeľ

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Piešťany sudcom JUDr. Jaroslavom Ivanom v spore žalobcu: **Rímskokatolícka cirkev, farnosť Pastuchov**, so sídlom Pastuchov 73, IČO: 34 014 250, zastúpeného: MAPLE & FISH s.r.o., so sídlom Dunajská 15/A, 811 08 Bratislava, IČO: 36 718 432 proti žalovanému: **LESY Slovenskej republiky, štátny podnik**, so sídlom Námestie SNP 8, 975 66 Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, zastúpenému: JUDr. Pavlom Halajom, advokátom so sídlom Námestie Slobody 2, Revúca, **o vydanie nehnuteľných vecí**, takto

r o z h o d o l :

- I. Žalovaný je **p o v i n n ý** vydať a navrátiť žalobcovi vlastníctvo k nehnuteľnosti: parcela č. 3561/1, druh pozemku - lesné pozemky o výmere 169.266 m², ktorá je vedená Okresným úradom Hlohovec, katastrálny odbor, v katastrálnom území a obci Pastuchov, v katastri nehnuteľností registra „C“ na katastrálnej mape na liste vlastníctva č. 859, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. Konanie **v časti** o vydanie dokumentácie prislúchajúcej k nehnuteľnosti: lesný hospodársky plán, evidencia ťažby dreva, evidencia plochy po ťažbe dreva, evidencia plochy na zalesnenia, evidencia zalesňovania a prirodzeného zmladenia, evidencia pestebnej činnosti, výkaz bilancie zalesňovacích povinností podľa jednotiek priestorového rozdelenia lesa, výkaz porastovej evidencie ťažieb, výkaz porastovej evidencie zalesnenia, výkaz porastovej evidencie pestovnej činnosti, výkaz evidencie úhrnných ročných výsledkov za kategóriu lesa, bilančný výkaz lesnej hospodárskej evidencie, výkaz vykonaných hospodárskych opatrení podľa jednotiek priestorového rozdelenia lesa za príslušný rok, grafická evidencia, plochové tabuľky, porastové mapy, ťažobné mapy, projekty pestebnej, ťažobnej a ostatnej činnosti, číselníky, karty pôvodu porastu, hlásenia na obvodný lesný úrad, bilancia holín, priemerkovací manuál, súhlas na ťažbu dreva, evidencia požiarov a požiarnej ochrana, evidencia škôd spôsobených zverou, evidencia sadbového materiálu, záznamy priestupkového konania **z a s t a v u j e**.
- III. Žiadna zo strán **nemá právo** na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou doručitou Okresnému súdu Trnava dňa 20.04.2007 (faxovým podaním doplneným dňa 23.4.2007) v zmysle jej pripustenej zmeny uznesením Okresného súdu Piešťany č.k. 6C/238/2008 – 133 zo dňa 29.01.2013 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť vydať a navrátiť žalobcovi vlastníctvo k nehnuteľnosti: parcela č. 3561/1, druh pozemku lesné pozemky o výmere 169.266 m², ktorá je vedená Katastrálnym úradom v Trnave, Správou katastra Hlohovec (toho času Okresným úradom Hlohovec, katastrálny odbor) v katastrálnom území Pastuchov v katastri nehnuteľností v registri C na katastrálnej mape na liste vlastníctva č. 859, spolu s dokumentáciou, ktorá k nej prislúcha: lesný hospodársky plán, evidencia ťažby dreva, evidencia plochy po ťažbe dreva, evidencia plochy na zalesnenia, evidencia zalesňovania a prirodzeného zmladenia, evidencia pestebnej činnosti, výkaz bilancie zalesňovacích povinností podľa jednotiek priestorového rozdelenia lesa, výkaz porastovej evidencie ťažieb, výkaz porastovej evidencie zalesnenia, výkaz porastovej evidencie pestovnej činnosti, výkaz evidencie úhrnných ročných výsledkov za kategóriu lesa, bilančný výkaz lesnej hospodárskej evidencie, výkaz vykonaných hospodárskych opatrení podľa jednotiek priestorového rozdelenia lesa za príslušný rok, grafická evidencia, plochové tabuľky, porastové mapy, ťažobné mapy, projekty pestebnej, ťažobnej a ostatnej činnosti, číselníky, karty pôvodu porastu, hlásenia na obvodný lesný úrad, bilancia holín, priemerkovací manuál, súhlas na ťažbu dreva, evidencia požiarov a požiarnej ochrana, evidencia škôd spôsobených zverou, evidencia sadbového materiálu, záznamy priestupkového konania.
2. Pôvodná žaloba smerovala aj voči subjektu:
ako žalovanému
v 2. rade, voči ktorému bolo uznesením č.k. 6C/238/2008 – 128 zo dňa 13.12.2012 konanie zastavené (právoplatnosť dňa 12.1.2013).
3. Žalobca doručil súdu dňa 5.12.2016 čiastočné späťvzatie žaloby zo dňa 1.12.2016 (č.l. 548), a to v časti o vydanie dokumentácie prislúchajúcej k spornej nehnuteľnosti tak ako je špecifikovaná vo výroku II. tohto rozsudku, pričom čiastočné späťvzatie žaloby odôvodnil poukazom na záver Krajského súdu v Trnave v uznesení č. k. 10Co/262/2014-393 z 29.10.2015. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 28.12.2016 (č.l. 556) vyslovil súhlas s čiastočným späťvzatím žaloby.
4. Podľa § 144 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), žalobca môže vziať žalobu späť.
5. Podľa § 145 ods. 2 CSP, ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.
6. Podľa § 146 ods. 1 CSP, súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.
7. Vzhľadom na to, že žalobca využil svoje dispozičné právo a podanú žalobu vzal čiastočne späť, súd v zmysle § 145 ods. 2 CSP konanie v tejto časti po vyjadrení súhlasu žalovaného s čiastočným späťvzatím zastavil (výrok II. rozsudku).

8. Žalobca samotnú žalobu (ďalej spresnenú podaním zo dňa 18.9.2007 - čl. 40, zo dňa 3.10.2007 - čl. 64 a zo dňa 4.2.2013-čl. 146) odôvodnil tým, že žalobca je útvarom Rímskokatolíckej cirkvi s vlastnou právnou subjektivitou v zmysle zákona č. 308/1991 Zb. o slobode náboženskej viery a postavení cirkví a náboženských spoločností (ďalej ako „zákon o cirkvách“). Žalovaný je právnická osoba, štátny podnik. Ďalej uviedol, že žalobca, resp. jeho právny predchodca bol pôvodným výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných v Pozemkovoknižnej vložke (ďalej „PKV“) č. 76, v katastrálnom území Pastuchov. Dňa 12.4.2006 vyzval žalovaného v zmysle zákona č. 161/2005 Z.z. na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam nachádzajúcim sa v katastrálnom území Pastuchov, vedených v PKV č.76 a na ich vydanie. Predmetom výzvy boli nehnuteľnosti evidované v PKV č. 76, katastrálne územie Pastuchov: parcela číslo 3561/1 lesný pozemok o výmere 125.822 m², parcela číslo 3561/2a lesný pozemok o výmere 21.720 m² a parcela číslo 3561/2b lesný pozemok o výmere 21.724 m². Žalobca poukázal na ust. § 5 ods. 3 zák. č. 161/2005 Z.z. (ďalej len ako „reštitučný zákon“), podľa ktorého ak povinná osoba nevyhoví písomnej výzve, môže oprávnená osoba uplatniť svoje nároky na súde v lehote 12 mesiacov od doručenia výzvy. V zmysle § 2 ods. 2 zák. č. 161/2005 Z.z. musia byť splnené štyri kumulatívne podmienky, aby oprávnenej osobe mohlo byť navrátené vlastníctvo k nehnuteľným veciam. Prvou z podmienok je, že právo na navrátenie vlastníctva môže uplatniť oprávnená osoba, ktorou je registrovaná cirkev alebo náboženská spoločnosť so sídlom na území SR – v tejto súvislosti žalobca uviedol, že Rímskokatolícka cirkev je v SR registrovanou cirkvou a žalobca je útvarom Rímskokatolíckej cirkvi, ktorý je registrovaný na Ministerstve kultúry SR a má vlastnú právnú subjektivitu. Druhou podmienkou je, že nehnuteľnosti boli v čase odňatia vo vlastníctve cirkvi, ktorá je v súčasnosti registrovanou cirkvou v SR, pričom však podľa názoru žalobcu zákon nevyžaduje, aby nehnuteľné veci boli v čase odňatia vo vlastníctve toho istého útvaru registrovanej cirkvi, ktorý o vydanie nehnuteľnosti žiada. Poukázal na skutočnosť, že Rímskokatolícka cirkev je z právneho hľadiska subjektom *sui generis*, jej charakteristickými vlastnosťami je univerzálnosť a jednotnosť, z čoho vyplýva aj osobitné postavenie jej majetku, ktorý aj napriek skutočnosti, že z formálneho hľadiska je zapísaný do vlastníctva jednotlivých útvarov Rímskokatolíckej cirkvi sa vyznačuje určitým stupňom jednotnosti, keďže vždy sa jedná o majetok univerzálnej a jednotnej Rímskokatolíckej cirkvi - túto skutočnosť uznala SR uzatvorením základnej zmluvy so Svätou stolicou (uverejnená v Zbierke zákonov pod č. 326/2001 Z.z.). Treťou podmienkou je skutočnosť, že právo na navrátenie vlastníctva je možné uplatniť iba k nehnuteľnostiam, ktoré tvoria poľnohospodársku pôdu, hospodárske budovy a iné stavby patriace k pôvodnej hospodárskej usadlosti, lesný pôdny fond, hospodárske stavby a ostatné stavby súvisiace s ním a podiely spoločnej nehnuteľnosti; zákon v tejto súvislosti odkazuje na zákon č. 220/2004 Z.z. Štvrtou podmienkou je skutočnosť, že nehnuteľná vec prešla do vlastníctva štátu alebo obce v období od 8.5.1945 do 1.1.1990 spôsobom uvedeným v § 3 zák. č. 161/2005 Z.z., tzn. postupom podľa zákona č. 162/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy alebo podľa zákona č. 46/1948 Zb. o novej pozemkovej reforme. Podľa údajov vedených v označených pozemkovoknižných vložkách nehnuteľnosti prešli do vlastníctva štátu z dôvodu, ktorý je uvedený v § 3 ods. 1 písm. c) zák. č. 161/2005 Z.z. Na základe uvedeného mal žalobca za to, že žalovaného ako povinnú osobu oprávnene vyzval na navrátenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, pričom žalovaný písomnej výzve nevyhoviel, a preto si žalobca svoje nároky uplatnil pred súdom.
9. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, považoval ju za nedôvodnú, a preto navrhol jej zamietnutie. V písomnom vyjadrení zo dňa 20.09.2007 (čl. 50) uviedol, že žalobca

v prekluzívnej lehote do 30.04.2006 nepreukázal, že je oprávnenou osobou, neuviedol ani nepreukázal reštitučný titul, nepreukázal, že nehnuteľnosti sú v správe žalovaného, teda, že žalovaný je povinnou osobou, čo má podľa žalovaného za následok zánik jeho práva. Žalovaný namietal nedostatok svojej pasívnej legitímácie v konaní i pre prípad, že nehnuteľnosti spravuje, a to s poukazom na § 6 ods. 1 zák. č. 111/1990 Zb., podľa ktorého veci, s ktorými podnik hospodári, sú v štátnom vlastníctve, a na žalobný petit, ktorého obsahom je uloženie povinnosti vydať vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, pričom žalovaný ako štátny podnik nie je vlastníkom, ale len správcom majetku vo vlastníctve štátu. Zdôraznil, že žalovaný ako nevlastník nie je spôsobilý vydať žalobcovi vlastníctvo k nehnuteľnostiam, ktoré nevlastní a zo zákona ani vlastniť nemôže. Právny poriadok SR vychádza zo zásady, že nikto nemôže na iného preniesť viac práv, než má sám, pričom ako jednu z výnimiek z tejto zásady žalovaný uvádzal § 5 ods. 2 zák. č. 161/2005 Z.z. Podľa názoru žalovaného oprávnená osoba sa môže domáhať vydania a navrátenia vlastníctva k nehnuteľnostiam len voči tomu, kto jej vlastnícke právo odňal, t.j. voči štátu.

10. Z písomného vyjadrenia žalobcu zo dňa 03.10.2007 (č.l. 64) vyplýva, že s námietkami žalovaného nesúhlasí. Uviedol, že na riadne uplatnenie nároku na vydanie nehnuteľných vecí kladie reštitučný zákon len dve požiadavky, a to písomnú formu reštitučnej výzvy a dodržanie prekluzívnej lehoty - zákonodarcia inak vychádza z princípu neformálnosti reštitučnej výzvy a nekladie žiadne požiadavky na jej obsah a náležitosti, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru slovenských a českých súdov v reštitučných veciach, citujúc rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) sp. zn. 3Cz 2/1992 zo dňa 29.01.1992. Na základe uvedeného má za to, že žalobca si u žalovaného uplatnil reštitučný nárok riadne, včas a rovnako označil dôkazy, ktorými preukázal skutočnosť v zmysle § 3 reštitučného zákona. K námietke označenia žalovaného uviedol, že pri podaní žaloby vychádzal z § 4 ods. 1 zák. č. 161/2005 Z.z., ktorý definuje povinnú osobu ako právnickú osobu, ktorá ku dňu účinnosti tohto zákona spravuje nehnuteľné veci vo vlastníctve SR, obce alebo nehnuteľnú vec drží. Poukazujúc na ust. § 21 ods. 2 O.s.p., § 6 ods. 1, § 5 ods. 1 zák. č. 111/1990 Zb. a dôvodovú správu k novele Občianskeho súdneho poriadku, je toho názoru, že žalovaného označil správne.
11. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 06.10.2008 (č.l. 95) trval na nedostatku vecnej legitímácie tak na strane žalobcu ako aj na strane žalovaného. Zdôraznil, že žalobca nepreukázal do uplynutia lehoty 30.04.2006 a ani doposiaľ súdu, že je právnym nástupcom pôvodného vlastníka nehnuteľností a zároveň poukázal na to, že zápis na PKV č. 76 je v maďarskom jazyku a v ďalšom na Kódex kánonického práva z roku 1917, ktorý bol platný a účinný v čase odňatia vlastníckeho práva štátom, podľa ktorého farnosti nemali mať priznanú právnu subjektivitu (Kán. 99 CIC 1917 v kontexte Kán. 120 § 1 CIC 1983). Výzvu na vydanie nehnuteľností považoval za nejasnú, neurčitú, nezrozumiteľnú a neúplnú.
12. Žalobca vo svojom písomnom (súhrnnom) stanovisku zo 04.02.2013 (č.l.146) na podporu svojich dovtedajších argumentov, smerujúcich k spochybneniu námietok žalovaného poukázal na judikatúru súdov SR v reštitučných veciach, špeciálne odkázal na uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo 247/2009, uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo 48/2009 v spojení s uznesením ÚS SR IV. ÚS 27/2012 z 19.1.2012, nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 12/2010 – 47, nález ÚS SR sp. zn. I.ÚS 206/2010 – 42 (všetky vo vzťahu k určitosti reštitučnej výzvy). Reštitučnú výzvu považoval žalobca za dostatočne určitú (nehnuteľnosti v nej špecifikoval) a podanú v zákonnej lehote. Vo vzťahu k pasívnej legitímácii žalovaného poukázal na unesenie NS SR sp. zn. 1Cdo 48/2009 z 28.10.2010. Čo sa týka aktívnej

vecnej legitimácie žalobcu, uviedol, že sporné nehnuteľnosti boli pôvodne zapísané v prospech Rímskokatolíckej pastuchovskej cirkvi. Za dôležité považoval uviesť, že Rímskokatolícka cirkev je subjektom *sui generis* a je jej výlučným právom spravovať svoje vnútorné záležitosti. V zmysle rozsudku NS SR sp. zn. 4Cdo 100/1999 je Rímskokatolícka cirkev vlastníkom všetkého cirkevného majetku, ktorého vrchným správcom je Svätá Stolica. Farnosť Pastuchov je útvar Rímskokatolíckej cirkvi s vlastnou právnou subjektivitou. V minulosti vystupovali farnosti pod rôznymi označeniami a názvami (aj v PK vložkách), ako napr: Rímskokatolícky farský úrad v určitej obci alebo katastrálnom území, Rímskokatolícka cirkev v určitej obci alebo katastrálnom území, Rímskokatolícka cirkevná obec v určitej obci. Na podporu jeho aktívnej vecnej legitimácie poukázal na prípis Konferencie biskupov Slovenska z 12.3.2002. V rámci podpory právnej argumentácie ohľadom aktívnej vecnej legitimácie poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 1 Cdo 48/2009 z 28.10.2010 (aj IV. ÚS 27/2012-19 z 19.1.2012). Záverom poukázal na účel reštitučného zákona, ktorým je zmierniť následky niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v rozhodnom období na základe občianskoprávných a pracovných úkonov a správnych aktov, urobených v rozpore so zásadami demokratickej spoločnosti.

13. Žalovaný v písomnom vyjadrení z 16.02.2013 (č.l. 251) uviedol, že žalobca v reštitučnej výzve netvrdil, že dotknuté pozemky boli odňaté bez náhrady, netvrdí to ani v žalobe, nevyplýva to ani z Výmeru Pôdohospodárskeho referátu č. 611-28/4-1949 z 28.4.1949. Žalovaný bol názoru, že žalobca nesprávne formuloval žalobný petit. Zotrvával na nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, s tým, že žalobca do uplynutia prekluzívnej lehoty (30.4.2006) a ani doposiaľ nepreukázal, že by on sám bol pôvodným PK vlastníkom sporných nehnuteľností, ani to, že pôvodný vlastník zanikol a že žalobca je jeho právnym nástupcom. Právnu subjektivitu žalobcu nespochybňoval, tú však nemožno podľa žalovaného zamieňať s aktívnou vecnou legitimáciou. Žalovaný nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že farnosti (rímskokatolíckej cirkvi) mali a majú nepretržite právnú subjektivitu, pričom podľa žalovaného (podporovanú odbornou verejnosťou) farnosti sa stali právnickými osobami až dňa 27.11.1983 (účinnosťou Kódexu kánonického práva z roku 1983, ďalej ako „CIC/1983“), dovtedy boli obvodmi duchovnej správy. Z uvedeného podľa žalovaného vyplýva, že žalobca ako subjekt práva vznikol (podľa cirkevného práva) najskôr 27.11.1983, t.j. dávno potom, ako došlo k odňatiu vlastníckeho práva k sporným pozemkom z pôvodného PK vlastníka (PKV č. 76). Podľa žalovaného (kánon 120 CIC/1983) pôvodný PK vlastník ako cirkevná právnická osoba založená podľa dovtedajších cirkevných predpisov nebol priamo zrušený vydaním CIC/1983 a nenastali ani predpoklady pre jeho zánik. Prípis konferencie biskupov Slovenska z 12.3.2002 sa môže podľa žalovaného vzťahovať výlučne na právne nástupníctvo po zaniknutých útvaroch Rímskokatolíckej (ďalej ako „RK“) cirkvi majúcich právnú subjektivitu, no žalobca nepreukázal, že pôvodný vlastník zanikol.
14. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení z 23.1.2014 (č.l.279) vo vzťahu k jeho aktívnej vecnej legitimácii poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo 208/2009 z 30.11.2010, ako i uznesenie ÚS SR IV. ÚS 216/2011-6 z 25.5.2011, ktorým ústavný súd sťažnosť žalovaného odmietol. Zotrvával na danej pasívnej legitimácii žalovaného, poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo 201/2009 z 30.11.2010, ako i uznesenie ÚS SR II. ÚS 138/2011-15 z 6.4.2011, ktorým ústavný súd sťažnosť žalovaného odmietol a potvrdil závery najvyššieho súdu. Čo sa týka výhrady žalovaného o nedostatku reštitučného titulu, žalobca uviedol, že už v reštitučnej výzve žalovanému uviedol, že sporné pozemky boli odňaté bez náhrady v zmysle zákona č. 46/1948 Zb., čo osvedčuje aj zápis v PK.

15. Okresný súd Piešťany rozhodol vo veci rozsudkom č.k. 6C/238/2008–342 zo dňa 6.3.2014, ktorým žalobe v celom rozsahu vyhovel (žalobe v znení po pripustení jej zmeny tak ako je uvedená pod bodom 1. odôvodnenia). Proti rozsudku podal žalovaný odvolanie, ktorý sa pridržiaval svojej argumentácie o nepreukázaní právneho nástupníctva žalobcu po pôvodnom pozemkovoknižnom vlastníkovi ako i zániku práva jeho preklúziou (vychádzajúc z toho, že súčasťou včasného uplatnenia reštitučného nároku je i nepochybné preukázanie statusu oprávnenej osoby). Podľa žalovaného nie je pasívne legitimovaným, keďže subjektom odnímajúcim vlastnícke právo je tu štát a žalovanému prislúcha len postavenie správcu majetku štátu.
16. O odvolaní žalovaného rozhodol Krajský súd v Trnave (ďalej ako „odvolací súd“) uznesením č.k. 10Co/262/2014-393 zo dňa 29.10.2015 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu vyplýva, že ak žalovaný uplatnil v rámci svojej obrany argument o nepreukázaní právneho nástupníctva žalobcu (farnosti rímskokatolíckej cirkvi) po pôvodnom PK vlastníkovi spornej nehnuteľnosti, bolo potrebné sa náležite s touto obranou žalovaného vysporiadať objektívne presvedčivou právnou argumentáciou. Odvolací súd vo vzťahu k aktívnej legitimácii žalobcu poukázal na ust. §§ 4 ods. 3, § 10 ods. 1, § 13 ods.1 a § 22 ods.1 zákona o cirkvách ako i § 2 ods.2 reštitučného zákona. Vo vzťahu k povinnej osobe podľa § 4 ods.1 reštitučného zákona odvolací súd uviedol, že celkom bez nádeje na úspech boli námietky žalovaného týkajúce sa údajného nedostatku jeho pasívnej vecnej legitimácie, taktiež tie, ktorými namietal nesprávnosť spôsobu uplatnenia práva zvoleného žalobcom v tejto veci (nevykonateľnosti rozsudku) ako i námietka vo vzťahu k potrebe preukázanie statusu oprávnenej osoby už v zákonnej prekluzívnej lehote na uplatnenie reštitučného nároku. To však neplatilo u námietke o vecnej aktívnej legitimácii žalobcu, s tým, že cirkvi pri uplatňovaní reštitučných nárokov nemajú plnú autonómiu v tom, ktorý útvar v ich rámci nárok uplatní. Z ust. § 2 ods. 2 reštitučného zákona vyplýva, že oprávnenou osobou je buď cirkev alebo jej útvar s právnou subjektivitou, pričom práve vec tejto osoby (z dvoch rôznych) v rozhodnom období prešla do vlastníctva štátu. Oprávnenosť osoby (pri požiadavke na navrátenie cirkevného majetku) závisí od toho, kto (cirkev alebo niektorý jej útvar s právnou subjektivitou) bol v čase odňatia majetku jeho vlastníkom, či takáto osoba existuje aj v čase uplatnenia nároku, resp. rozhodovania súdu a ak nie, kto je právnym nástupcom takejto osoby. Oprávnenosť žalobcu z toho uhla pohľadu nemusí byť podľa odvolacieho súdu samozrejme vylúčenou (dokonca sa javí i pomerne pravdepodobnou). Ak však nie je osobou totožnou s pôvodným vlastníkom existujúcou tu nepretržite, na preukázanie oprávnenej osoby je žiaduce preukázanie genézy tých cirkvou vykonaných organizačných zmien, v dôsledku ktorých sa právnym nástupcom pôvodne existujúceho a medzičasom zaniknutého útvaru cirkvi s právnou subjektivitou stal iný útvar s takýmito atribútmi. Podľa odvolacieho súdu, ak súd prvého stupňa (teraz inštancie) neposudzoval vec aj z toho uhla pohľadu, jeho rozsudok vyhovujúci žalobe nemusel byť nutne vecne nesprávnym, bol však predčasným a z pohľadu právnej argumentácie nenáležitým. Vo vzťahu k požadovanej dokumentácii sa odvolací súd vyjadril, že prinajmenšom niektoré z nich boli označené diskutabilne a s pochybnosťou o ich nezameniteľnosti s inými (napr. záznamy priestupkového konania) a bolo i sporným, či žalovaný takéto listiny naozaj drží.
17. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

18. Súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 391 ods. 2 CSP, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, vec opätovne prejednal, doplnil dokazovanie v potrebnom rozsahu a vo veci znova rozhodol.
19. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení z 29.7.2016 (č.l. 404) vo vzťahu k jeho aktívnej vecnej legitimácii uviedol, že zotrváva na tom, že jeho aktívna vecná legitimácia v tomto spore je daná, pričom v tejto súvislosti opätovne poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo 48/2009 v spojení s uznesením ÚS SR IV. ÚS 27/2012 z 19.1.2012. Uviedol, že pôvodným vlastníkom sporných nehnuteľností bola Rímskokatolícka pastuchovská cirkev, teda cirkevný subjekt a jeho majetok bol cirkevným majetkom. Súčasne uviedol, že žalobca je útvaram Rímskokatolíckej cirkvi, ktorá je štátom uznanou cirkvou a má vlastnú právnu subjektivitu (žalobca spĺňa predpoklad § 2 ods. 2 reštitučného zákona). S poukazom na Základnú zmluvu medzi SR a Svätou stolicou – Čl. 1 ods. 1 a 2 (uverejnená v oznámení MZV SR č. 326/2001 Z.z.) žalobca uviedol, že RK cirkev je oprávnená sama určovať, ktorý jej útvar má vlastnú právnu subjektivitu a ktorý útvar s právnou subjektivitou bude oprávneným subjektom vo vzťahu k cirkevnému majetku (vykonávať všetky práva s tým spojené, vrátane uplatnenia reštitučného nároku) a Slovenská republika sa zaviazala toto právo akceptovať. V zmysle rozsudku NS SR sp. zn. 4Cdo 100/1999 je Rímskokatolícka cirkev vlastníkom všetkého cirkevného majetku, ktorého vrchným správcom je Svätá Stolica. Žalobca v tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo 119/2002 a rozsudok NS SR sp. zn. 2Cd 208/2009 z 30.11.2010 ako i uznesenie ÚS SR IV. ÚS 216/2011-6 z 25.5.2011. Pôvodný majetok bol majetkom RK cirkvi, ktorá je jediná oprávnená rozhodnúť o úprave vlastníckych pomerov k tomuto majetku. Farnosti ako útvary RK cirkvi s vlastnou právnou subjektivitou existovali ešte pred prijatím zákona č. 308/1991 Zb. Žalobca poukázal na predložené potvrdenie RK cirkvi, Trnavskej arcidiecézy z 16.12.2013 č. 9128/13 (č.l. 229), z ktorého vyplýva, že žalobca je oprávnenou osobou vo vzťahu k spornému majetku zapísanému v PKV č. 76 k. ú. Pastuchov. Opätovne sa žalobca vyjadril k právnej subjektivite farností a ich rôznemu označovaniu v pozemnoknižných vložkách, tak ako v písomnom stanovisku z 04.02.2013 (č.l.146 – bod 12.odôvodnenia). V rámci podpory tvrdenia o jeho aktívnej vecnej legitimácii žalobca poukázal aj na prípis Konferencie biskupov Slovenska z 12.3.2002, ktorý korešponduje s uznesením Konferencie biskupov Slovenska (ďalej ako „KBS“) zn. 77/1995/KBS z 14.9.1995. Na záver vyjadrenia zhrnul, že sporný majetok bol v čase jeho poštátneho vo vlastnícke RK cirkvi (cirkevný majetok), pričom je výsostným právom RK cirkvi rozhodovať o jej majetkových veciach, pričom v tomto prípade rozhodla, že oprávneným subjektom vo vzťahu k týmto pozemkom je žalobca (potvrdenie RK cirkvi, Trnavskej arcidiecézy z 16.12.2013 č. 9128/13). Na preukázanie aktívnej vecnej legitimácie žalobca predložil aj potvrdenie Ministerstva kultúry SR (ďalej „MK SR“) zo dňa 25.4.2016, č. MK-1893/2016-260/5453, ktoré preukazuje právnu subjektivitu žalobcu a súčasne jeho právne nástupníctvo po pôvodnom PK vlastníkovi. Uviedol, že doposiaľ predložené potvrdenia (16.12.2013 a 25.4.2016) neboli spochybnené ani NS SR alebo ÚS SR. Žalobca poukázal v tejto súvislosti na upovedomenie Generálnej prokuratúry SR z 23.5.2007, v ktorom sa k potvrdeniam MK vyjadrila tak, že ministerstvo nekonalo mimo svoju zákonom stanovenú pôsobnosť, tieto boli poskytnuté v rámci súčinnosti.
20. Žalobca ako i žalovaný v rámci ich vyjadrení na pojednávaniach, ako i v ich záverečných rečiach zotrvávali na svojich (doterajších) písomných vyjadreniach, ich ústne prednesy boli v obsahovej zhode s ich písomnými vyjadreniami, poukazovali aj na názor vyjadrený

odvolacím súdom v zrušujúcom uznesení. Zástupca žalobcu na pojednávaní (č.l.541) uviedol, že nie je pravdou, že by zmenili právnu argumentáciu, pričom poukázal na písomné vyjadrenie zo dňa 04.02.2013, v ktorom uviedli, že v minulosti existovali farnosti, avšak pod iným označením tak ako tomu bolo aj v tomto prípade, keď Farnosť Pastuchov bola označená ako Rímskokatolícka cirkev v Pastuchove. Postavenie farností nebolo osobitne upravené v danej dobe, avšak je nepochybné, že Farnosť v Pastuchove existovala, čo uznal aj žalovaný, pričom poukázal na predmetný výmer, PK zápis ako i Dejiny farnosti Pastuchov. Žalobca súhlasil s tým, že postavenie farností sa ustálilo až prijatím Kódexu kanonického práva z roku 1983, avšak podľa PK zápisu nebol ako vlastník zapísaný kostol ani obročia, ale práve Rímskokatolícka cirkev v Pastuchove, s tým, že tento vlastník bol zapísaný v súlade s právnymi predpismi a praxou v danej dobe týkajúcou sa zápisu vlastníckych práv do pozemkovej knihy. Ako vlastník bol teda zapísaný subjekt, ktorý mohol byť nositeľom práv, aj teraz si uplatňuje nárok subjekt, ktorý je útvarom Rímskokatolíckej cirkvi a má právnu subjektivitu. Predmetný pozemok z hľadiska územnej pôsobnosti patrí pod Trnavskú arcidiecézu, ktorá je nadriadenou autoritou žalobcu a ktorá potvrdila, že žalobca je tým subjektom, ktorý je oprávnený si uplatniť reštitučný nárok k tomuto pozemku. Zástupca žalovaného na tomto pojednávaní uviedol, že vyjadrenie protistrany považuje na dezinformáciu v tom smere, že by Farnosť Pastuchov bola v minulosti vlastníkom sporného pozemku, ako i to, že by táto farnosť pred účinnosťou Kódexu kanonického práva z roku 1983 bola subjektom práva (poukázal na článok Revue cirkevného práva č. 33/1/06, na str. 9 - č.l. 257 spisu ako i na článok Jozefa Jančára). Súčasne uviedol, že v PK vložke nie je uvedené, že by bola zapísaná ako vlastník Farnosť Pastuchov. Na to, aby žalobca bol úspešný vo vzťahu k aktívnej vecnej legitimácii, by musel preukázať, že je totožným subjektom s pôvodným PK vlastníkom, prípadne preukázať, že tento zanikol pred podaním žaloby a že žalobca je jeho právnym nástupcom. Z PK zápisu nevyplýva, či vlastníkom bol benefícium (obročie) alebo kostol, podľa jeho názoru sa jedná o benefícium. Žalovaný nesúhlasil s tým, že cirkev má oprávnenie určovať, ktorý subjekt je oprávnený reštitučného nároku, takéto oprávnenie patrí len zákonodarcovi, ktorý to upravil v zákone. Kompetencie KBS sú uvedené v § 447 – 459 Kódexu kanonického práva, z týchto nevyplýva kompetencia rozhodovať o právnom nástupníctve ani o zániku útvarov cirkvi. Vo vzťahu k nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu poukázal na uznesenie ÚS SR IV. ÚS 111/2012 z 1.3.2012. Žalovaný namietal kompetenciu samotnej RK cirkvi rozhodovať o tom, ktorý jej útvar je oprávnenou osobou v zmysle reštitučného zákona, ako i to, že žalobca nepreukázal zánik pôvodného PK vlastníka, a teda že je právnym nástupcom tohto pôvodného vlastníka.

21. Súd vykonal dokazovanie listinami: potvrdením Arcibiskupského úradu Bratislavsko – trnavskej arcidiecézy zo dňa 19.04.2007, reštitučnou výzvou z 12.4.2006 s doručenkami, výpisom PK vložky č. 76 a č. 1553 pre obec a k.ú. Pastuchov, výpisom z registra organizácií na žalobcu, identifikáciou parciel, výpisom LV č. 859 pre obec a k.ú. Pastuchov, výmerom č. 611-28/4-1949 zo dňa 29.04.1949, uznesením Ľudového súdu v Hlohovci čd. 164/57 zo dňa 30.01.1957, potvrdením MK SR z 21.8.2008 a 25.4.2016, prípisom KBS z 12.3.2002, žalobcom a žalovaným predloženými písomnosťami (dejiny farnosti Pastuchov, revue cirkevného práva 33/1/06, rozhodnutím č. 66/2006 z 31.1.2006 RK cirkvi, arcibiskupstvo Košice, a iné), potvrdením o právnom nástupníctve z 16.12.2013, informáciou MV SR z 16.1.2014 a 10.2.2014, výpisom z obchodného registra na žalovaného, uznesením KBS č. 77/1995/KBS z 14.9.1995 a zistil tento skutkový stav veci:

22. Z potvrdenia Rímskokatolíckej cirkvi, Bratislavsko-trnavskej arcidiecézy zo dňa 19.04.2007 vyplýva, že Rímskokatolícka cirkev, Farnosť Pastuchov (žalobca) bola zriadená v zmysle zák. č. 308/1991 Zb. o slobode náboženskej viery a postavení cirkví a náboženských spoločností ako samostatný útvar Rímskokatolíckej cirkvi s vlastnou právnou subjektivitou, pričom v zmysle Kódexu kánonického práva je v jej mene ako štatutárny zástupca oprávnený konať administrátor. Právnu subjektivitu žalobcu ako cirkevnej organizácie s dátumom vzniku 14.11.1994 má súd preukázanú tiež z výpisu z registra organizácií vedeného Štatistickým úradom SR.
23. Z výpisu z obchodného registra na žalovaného mal súd preukázané, že predmetom činnosti žalovaného (okrem iného) je správa lesného a iného majetku vo vlastníctve Slovenskej republiky.
24. Listom č. 78/2006 zo dňa 12.04.2006 žalobca vyzval žalovaného na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam a na vydanie nehnuteľných vecí v k. ú. Pastuchov – Pkn vl.č. 1553, a to s poukazom na ust. zákona č. 161/2005 Z.z. (§ 5 ods.1). Nehnuteľnosti označil ako zapísané na Pkn č. 76 v kat. území Pastuchov, a to: par. č. 3561/1 - lesný pozemok o výmere 125.822 m², parcela číslo 3561/2a - lesný pozemok o výmere 21.720 m² a parc. číslo 3561/2b - lesný pozemok o výmere 21.724 m², ktoré prešli do vlastníctva Československého štátu v správe pôd. odboru rady ONV v Hlohovci podľa PKV č. 1553 pre kat. úz. Pastuchov a na list vlastníctva č. 859 pre kat. úz. Pastuchov. Podľa identifikácie parciel č. 235/2006 zo dňa 7.3.2006 je predmetom výzvy parcela číslo 3561/1 lesný pozemok o výmere 169.266 m², do ktorej boli zlúčené par. č. 3561/1, 3561/2a a 3561/2b. Podľa priloženej doručky bola výzva doručená žalovanému dňa 24.04.2006.
25. Z Pkv č.76 pre Pastuchov a z prekladu obsahu jej časti B., obsahujúcej údaje o vlastníctve, vyhotoveného prekladateľom PhDr. Štefanom Huszárom (č.l. 236) súd zistil, že výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností (pôvodne parcely č. 3561/1, č. 3561/2a, č. 3561/2b) bola v čase odňatia Rímskokatolícka cirkev Pastuchov (Pásztoi római Katholikus Egyház). Z poznámky pod por. č. 5 tejto časti PKV č. 76 vyplýva, že podľa výmeru ONV v Hlohovci zn. 611-28/4-1949 sa parcela č. 3561/1, parcela č. 3561/2a a parcela č. 3561/2b (a iné) odpisujú do vložky č. 1553. Z Pkv č.1553 pre Pastuchov vyplýva, že par. č. 3561/1 o výmere 125.822 m², par. č. 3561/1a o výmere 21.720 m² a par. č. par. č. 3561/2b o výmere 21.724 m² boli podľa výmeru pôdohospodárskeho referátu ONV v Hlohovci z 28.4.1949 zn. 611-28/4-1949 odpísané z vložky č. 76 a boli zapísané do tejto vložky č. 1553 a súčasne sa vkladá k nim vlastnícke právo pre Československý štát.
26. Z identifikácie parciel vyhotovenej dňa 21.11.2006 Správou katastra Hlohovec (č.l. 44) vyplýva, že parcela č. 3561/1 - hora o výmere 125.822 m², parcela číslo 3561/2a - hora o výmere 21.720 m² a parcela číslo 3561/2b - hora o výmere 21.724 m² (spolu o výmere 169.266 m²), pôvodne zapísané na PKV č. 1553 pre kat. úz. Pastuchov sú podľa aktuálnych údajov registra C katastra nehnuteľností zapísané na liste vlastníctva (LV) č. 859 kat. úz. Pastuchov ako parcela č. 3561/1, druh pozemku: lesné pozemky o výmere 169.266 m².
27. Podľa výpisu z LV č. 859 pre obec a k.ú. Pastuchov, sú SR- Lesy Slovenskej republiky , štátny podnik, IČO: 36038351 zapísaný ako vlastníak par.č. 3561/1 – lesné pozemky o výmere 169.266 m².

28. Z výmeru č. 611-28/4-1949 zo dňa 29.04.1949 pôdohospodárskeho odboru rady Okresného národného výmeru v Hlohovci (č.l. 75) vyplýva, že v zmysle § 1 ods. 2 a 3 zák. č. 46/1948 Sb. došlo zo strany štátu k vykúpeniu všetkých pozemkov, ktoré boli v rozhodnom čase vo vlastníctve Rímskokatolíckej cirkvi v Pastuchove a ktoré boli zapísané vo vložke č. 76 kat. úz. obce Pastuchov, s tým, že o náhrade za vykúpenú pôdu malo byť rozhodnuté samostatne. O výmere boli upovedomení okrem iných aj:
- , RK farár ako správca majetku RK cirkvi v Pastuchove. Z odôvodnenia vyplýva, že sa jednalo o majetok (subjektu) rímskokatolíckej cirkvi.
29. Uznesením Ľudového súdu v Hlohovci Cd 164/57 bol povolený zápis v pozemkovej knihe kat. územia Pastuchov vo vložke č. 76 aj vo vzťahu k parcelám č. 3561/1, 3561/2a, 3561/2b, a to zápis (na mene Rímskokatolíckej cirkvi) so znením: Podľa výmeru pôdohospodárskeho odboru rady ONV v Hlohovci zn. 611-28/4-1949 zo dňa 29.04.1949 vkladá sa vlastnícke právo pre Československý štát – v správe pôdohospodárskeho odboru rady ONV v Hlohovci, spresnením do novej vložky č. 1553.
30. Ministerstvo kultúry SR, cirkevný odbor ako ústredný orgán štátnej správy vo veciach cirkví a náboženských spoločností potvrdilo dňa 21.8.2008, že Rímskokatolícka cirkev je v Slovenskej republike v zmysle z.č. 308/1991 Zb. registrovanou cirkvou. Pri skúmaní právnej subjektivity organizačných zložiek je treba vychádzať z ich vnútorných predpisov. Ďalej sa v potvrdení uvádza, že farnosti sú právnymi nástupcami rímskokatolíckych fondov, školských fondov, fár, kostolov, oltárnictiev, obročí a iných rímskokatolíckej cirkvi patriacich fundácií a základnín majúcich podstatu rímskokatolíckej cirkvi vlastnú. Prechádza na ne všetok hnutel'ný aj nehnuteľný majetok zapísaný v pozemkovej knihe alebo v katastri nehnuteľností.
31. Z prípisu konferencie biskupov Slovenska zo dňa 12.3.2002 (č.l. 184) vyplýva, že obsahuje nahlásenie údajov ohľadne Rímskokatolíckej cirkvi súhlasne s ust. § 13 a § 22 zákona č. 308/1991 Zb., pričom z obsahu prípisu vyplýva, že farnosti sú právnymi nástupcami rímskokatolíckych fondov, školských fondov, fár, kostolov, oltárnictiev, obročí a iných rímskokatolíckej cirkvi patriacich fundácií a základnín majúcich podstatu rímskokatolíckej cirkvi vlastnú. Prechádza na ne všetok hnutel'ný aj nehnuteľný majetok zapísaný v pozemkovej knihe alebo v katastri nehnuteľností.
32. Podľa potvrdenia Arcibiskupského úradu Trnavskej diecézy o právnom nástupníctve zo dňa 16.12.2013 (č.l. 229) právnym subjektom s právom nástupníctva vo vlastníctve nehnuteľností Rímskokatolíckej cirkvi, ktoré je vedené v PKV č. 76 pre kat. úz. Pastuchov zapísané na subjekt „*Rímskokatolícka cirkev Pastuchov*“ je Rímskokatolícka cirkev, Farnosť Pastuchov.
33. Z uznesenia KBS zn. 77/1995/KBS zo dňa 14.9.1995 vyplýva, že: „*Nehnutel'nosti, ktoré sú zapísané na Rímskokatolícku cirkev bez uvedenia farnosti alebo biskupstva, vedené na rímskokatolícke školy, sirotinice, zrušené rady, spoly a iné cirkevné organizácie patria do vlastníctva tohto biskupstva, na území ktorého sa nachádzajú.*“
34. Ministerstvo kultúry SR, cirkevný odbor ako ústredný orgán štátnej správy vo veciach cirkví a náboženských spoločností potvrdilo dňa 25.4.2016, že Rímskokatolícka cirkev je v Slovenskej republike v zmysle z.č. 308/1991 Zb. registrovanou cirkvou. Pri skúmaní právnej subjektivity organizačných zložiek je treba vychádzať z ich vnútorných predpisov. Ďalej sa v potvrdení uvádza, že farnosti sú právnymi nástupcami rímskokatolíckych

fondov, školských fondov, fár, kostolov, oltárnictiev, obročí a iných rímskokatolíckej cirkvi patriacich fundácií a základnín majúcich podstatu rímskokatolíckej cirkvi vlastnú. Prechádza na ne všetok hnutel'ný aj nehnuteľný majetok zapísaný v pozemkovej knihe alebo v katastri nehnuteľností. Súčasne obsahuje potvrdenia o tom, že Rímskokatolícka cirkev, Farnosť Pastuchov, IČO: 34 014 250 má právnu subjektivitu a je právnym subjektom s právom nástupníctva vo vlastníctve nehnuteľností Rímskokatolíckej cirkvi, ktoré sú vedené v PKV č. 76 pre kat. úz. Pastuchov zapísané na subjekt „*Rímskokatolícka cirkev Pastuchov*“ s označením „Pásztoi római Katholikus Egyház“.

35. Zo správy Ministerstva vnútra SR, Štátny archív Bratislava, pobočka Trnava zo dňa 10.2.2014 (č.l. 296) súd zistil, že doklad o riešení finančného vysporiadania, či účtovný doklad o poskytnutí náhrady za vykúpenú pôdu týkajúci sa rozhodnutia č. 611-28/4-1949 zo dňa 29.04.1949 pôdohospodárskeho odboru rady Okresného národného výmeru v Hlohovci sa v tomto administratívnom spise nenachádza.
36. Podľa § 4 ods. 3 prvá veta zákona č. 308/1991 Zb. o slobode náboženskej viery a postavení cirkví a náboženských spoločností (ďalej ako „zákon o cirkvách“), cirkvi a náboženské spoločnosti podľa tohto zákona sú právnické osoby.
37. Podľa § 10 ods. 1 zákona o cirkvách, cirkvi a náboženské spoločnosti registruje Ministerstvo kultúry Slovenskej republiky (ďalej len "registrujúci orgán").
38. Podľa § 13 ods. 1 písm. a), b), g) zákona o cirkvách, k návrhu na registráciu sa prikladá základný dokument zakladanej cirkvi alebo náboženskej spoločnosti (štatút, poriadok, stanovy a pod.), z ktorého musí byť zrejmé názov a sídlo ústredia cirkvi alebo náboženskej spoločnosti; orgány a útvary, spôsob ich ustanovenia a oprávnenia; útvary, ktoré majú právnu subjektivitu a v akom rozsahu a kto je oprávnený v ich mene konať.
39. Podľa § 22 ods. 1 zákona o cirkvách, cirkvi a náboženské spoločnosti, ktoré ku dňu účinnosti tohto zákona (1.9.1991) vyvíjali svoju činnosť zo zákona alebo na základe štátneho súhlasu, sa považujú za registrované podľa tohto zákona; ich zoznam je uvedený v prílohe tohto zákona, ktorá tvorí jeho súčasť /v prílohe pod poradovým číslom 13 je uvedená Rímskokatolícka cirkev v Slovenskej republike/.
40. Podľa § 1 zákona č. 161/2005 Z.z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k nehnuteľnostiam (ďalej len „reštitučný zákon“), tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu, a prechod vlastníctva k niektorým nehnuteľným veciam.
41. Podľa § 2 ods. 1 reštitučného zákona, vlastnícke právo sa vracia k nehnuteľným veciam ktoré tvoria
  - a) poľnohospodársku pôdu,
  - b) hospodárske budovy a iné stavby k pôvodnej hospodárskej usadlosti,
  - c) lesný pôdny fond hospodárske stavby a ostatné stavby súvisiace s ním,
  - d) podiely zo spoločnej nehnuteľnosti.
42. Podľa § 2 ods. 2 reštitučného zákona, právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam podľa odseku 1 môže uplatniť oprávnená osoba ktorou je registrovaná cirkev a náboženská spoločnosť so sídlom na území SR vrátane ich útvarov, ktoré majú právnu

subjektivitu, ktorých nehnuteľná vec prešla do vlastníctva štátu, obce v období od 8.5.1945, židovským náboženským obciam od 2.11.1938 do 1.1.1990 spôsobom uvedeným v § 3.

43. Podľa § 3 ods. 1 písm. c) reštitučného zákona, oprávnenej osobe sa navráti vlastníctvo k nehnuteľným veciam, ktoré prešli do vlastníctva štátu alebo obce na základe odňatia bez náhrady postupom podľa zákona č. 142/1947 Z.z. o revízii 1. pozemkovej reformy alebo podľa zákona č. 46/1948 Z.z. o novej pozemkovej reforme (trvalej úprave vlastníctva k poľnohospodárskej lesnej pôde).
44. Podľa § 4 ods. 1 reštitučného zákona, povinnou osobou je právnická osoba, ktorá ku dňu účinnosti tohto zákona spravuje nehnuteľné veci vo vlastníctva SR, obce alebo nehnuteľnú vec drží.
45. Podľa § 5 ods. 1, 2, 3 reštitučného zákona, právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam môže uplatniť oprávnená osoba písomnou výzvou voči povinnej osobe do 30.4.2006 ak v tejto lehote preukáže skutočnosti podľa § 3. Neuplatnením práva v tejto lehote právo zaniká. Povinná osoba uzavrie s oprávnenou osobou do 60 dní od doručenia písomnej výzvy dohodu o vydaní nehnuteľnej veci. Ak k prechodu vlastníctva bude potrebné vykonať úkony podľa osobitného predpisu začína plynúť táto lehota po vykonaní týchto úkonov. Ak povinná osoba nevyhoví písomnej výzve podľa odseku 2, alebo ak jej sídlo nie je známe môže oprávnená osoba uplatniť svoje nároky na súde v lehote 12 mesiacov od doručenia písomnej výzvy, inak právo zaniká.
46. Podľa § 8 ods. 3 reštitučného zákona, pri uplatňovaní práva podľa tohto zákona sú dotknuté orgány štátnej správy, obce a iné právnické osoby podľa § 4 povinné spolupracovať a poskytnúť pomoc tomu, kto preukáže, že je oprávnenou osobou.
47. Podľa Čl. 1 ods. 2 Základnej zmluvy medzi Slovenskou republikou a Svätou stolicou (oznámenie Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 326/2001 Z.z.), zmluvné strany vzájomne uznávajú právnu subjektivitu druhej strany, ako aj všetkých právnických osôb a fyzických osôb, ktoré ju majú podľa právneho poriadku Slovenskej republiky alebo podľa kánonického práva.
48. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba bola (v znení po jej čiastočnom späťvzatí) podaná dôvodne. Po vykonanom dokazovaní zo zisteného skutkového stavu ako i s prihliadnutím na závery odvolacieho súdu v tejto veci súd prvej inštancie dospel k záveru, že sú splnené všetky podmienky ustanovené zákonom č. 161/2005 Z.z. (reštitučného zákona) k navráteniu vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam žalobcovi. Z dokazovania vyplýva, že žalobca sa domáha navrátenia vlastníctva k nehnuteľným veciam, ktoré tvoria lesný pôdny fond (§ 2 ods. 1 písm. c/ reštitučného zákona), pričom žalobca je oprávnenou osobou v zmysle § 2 ods. 2 reštitučného zákona. Čo sa týka splnenia zákonnej požiadavky postavenia oprávnenej osoby u žalobcu, podľa názoru súdu prvej inštancie už len táto tvorila podstatu sporu (napriek odlišnému názoru žalovanej strany) medzi žalobcom a žalovaným, a to s prihliadnutím na závery odvolacieho súdu v jeho zrušujúcom uznesení. Z dokazovania taktiež vyplynulo, že medzi stranami sporu nebola uzatvorená dohoda o (dobrovoľnom) vydaní spornej nehnuteľnosti, čo žalovaný odôvodňoval okrem iného tým, že žalobcu nepovažuje za oprávnenú osobu z dôvodov, ktoré opakovane pred súdom prezentoval písomne aj ústne (k tomu pozri body 9., 11., 13. a 20 odôvodnenia). S poukazom na ust. § 5 reštitučného zákona žalobca po

márnom uplatnení práva na navrátenie vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam voči žalovanému ako povinnej osoby formou písomnej výzvy v zákonom stanovenej lehote do 30.4.2006 (pozri bod 24. odôvodnenia) si uplatnil svoj nárok na súde podanou žalobu dňa 20.4.2007, t.j. v zákonnej 12 mesačnej lehote od doručenia výzvy (doručená žalovanému dňa 24.4.2006). Čo sa týka tzv. reštitučnej výzvy, z jej obsahu bolo jednoznačne zrejmé: kto ju podáva (žalobca), komu je určená (žalovanému), čo je jej obsahom (nárok na vrátenie vlastníctva k označenej nehnuteľnosti - § 5 zákona č. 161/2005 Z.z.) či je titulom k navráteniu vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam (§ 3 ods. 1 písm. c/ - odňatie bez náhrady v zmysle zákona č. 46/1948 Zb.). Uvedenú výzvu možno označiť preto ako „kvalifikovanú“ výzvu a navyše právne úkony reštituentov treba posudzovať s vyššou mierou tolerancie než je v občianskoprávnym vzťahoch obvyklé (NS SR 1 Cdo 48/2009). Ako vyplýva aj zo záverov odvolacieho súdu, námietka žalovaného spočívajúca v tom smere, že žalobca v zákonnej prekluzívnej lehote na uplatnenie reštitučného nároku status oprávnenej osoby, je nedôvodná. Podľa súdu prvej inštancie takáto povinnosť žalobcovi ako oprávnenej osobe zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplyvala, skôr sa jednalo o snahu žalovaného touto obranou dosiahnuť svoj úspech v konaní (neúspech žalobcu). Pri nehnuteľnosti, ktorá je predmetom tohto sporu, priamo z výpisu z pozemkovoknižnej knihy (vločky) vyplýva, že táto prešla do vlastníctva Československého štátu výmerom pôdohospodárskeho odboru rady ONV v Hlohovci zn. 611-28/4-1949 zo dňa 29.04.1949 (teda v období od 8.5.1945 do 1.1.1990) v zmysle § 1 ods. 2 a 3 zák. č. 46/1948 Sb., a to bez náhrady, pričom opak nebol preukázaný žalovaným, na ktorom bolo v tomto smere dôkazné bremeno, t.j. aby preukázal, že k odňatiu nehnuteľnosti došlo za náhradu, nakoľko uvedené tvrdenie žalovaného bolo v právnom záujme (v prospech) žalovaného, keďže jeho prípadným preukázaním by neboli splnené zákonné podmienky reštitučného zákona k navráteniu vlastníctva k tejto nehnuteľnosti. Žalovaný však nepreukázal, že by pôvodnému vlastníkovi boli sporné pozemky odňaté za náhradu, vyplatenie náhrady nebolo preukázané ani dopytom na orgány archívu. Žalovaný teda účinne nespochybnil všeobecne daný predpoklad uvedený v reštitučnom zákone, preto dôvod navrátenia vlastníctva bol v zmysle § 3 ods. 1 písm. c) reštitučného zákona naplnený. Pôvodnému (PK) vlastníkovi boli výmerom č. 611-28/4-1949 zo dňa 29.04.1949 pôdohospodárskeho odboru rady Okresného národného výmeru v Hlohovci v zmysle § 1 ods. 2 a 3 zák. č. 46/1948 Sb. zo strany štátu odňaté i sporné pozemky, ktoré boli v rozhodnom čase vo vlastníctve Rímskokatolíckej cirkvi v Pastuchove a ktoré boli pôvodne zapísané vo vložke č. 76 (odpísané do PKv č. 1553) katastrálneho územia Pastuchov. Súd mal za preukázané aj splnenie ďalšej zákonnej požiadavky podmieňujúcej úspešné navrátenie vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam ustanovenej § 4 ods. 1 reštitučného zákona, a to že žalovaný je povinnou osobou. Obrana žalovaného vo vzťahu k jeho pasívnej vecnej legitímácii nebola vyhodnotená ako dôvodná, nakoľko reštitučný zákon za povinnú osobu označil správcu majetku štátu či obce alebo držiteľa nehnuteľnosti, ktorým takéto postavenie prislúchalo ku dňu nadobudnutia účinnosti reštitučného zákona. K otázke pasívnej legitímácie žalovaného sa v obdobnej veci venoval aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí 2Cdo/201/2009, kde vyriešil otázku pasívnej legitímácie žalovaného (totožného) ako povinnej osoby v zmysle § 4 reštitučného zákona. Súd vychádzal v otázke pasívnej vecnej legitímácie žalovaného z ust. § 4 reštitučného zákona, pričom dospel k záveru, že žalovaný je subjektom vykonávajúcim správu lesov vo vlastníctve Slovenskej republiky - základný predmet svojej činnosti zapísaný v obchodnom registri, a to aj spornej nehnuteľnosti (LV č. 859), ktorej vydania sa žalobca domáha. V tejto súvislosti súd uvádza, že reštitučný zákon je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku tzv. „*lex specialis*“, teda má prednosť pred všeobecnou občianskoprávnou úpravou (k tomu pozri NS SR sp. zn. 5 Cbo 36/99 zo dňa 20.8.1999).

Žalovaný taktiež nemohol podľa odvolacieho súdu uspieť s obranou založenou na nevykonateľnosti rozsudku o navrátení vlastníctva, tento je spôsobilým podkladom zápisu zmeny vlastníckych práv v katastri. Súd prvej inštancie na podporu tejto úvahy poukazuje na obsah rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 24S/22/2014 zo dňa 26.09.2014, v zmysle ktorého rozhodnutie o vydaní a navrátení vlastníctva v zmysle reštitučného zákona je vždy rozhodnutím o tom, že predmetné nehnuteľnosti sú opäť vo vlastníctve oprávnenej osoby (navrátené reštituentovi), rozhodnutím opätovne vzniklo vlastnícke právo reštituenta k nehnuteľnosti. Je teda rozhodnutím štátneho orgánu (verejnou listinou), na základe ktorej sa vlastnícke právo do katastra zapíše záznamom.

49. Čo sa týka statusu žalobcu ako oprávnenej osoby v zmysle reštitučného zákona, súd sa spravoval nasledovnými úvahami. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že ako (pôvodný) vlastníč spornej nehnuteľnosti bol uvedený: Rímskokatolícka cirkev Pastuchov (*pôvodné označenie: Pásztoi római Katholikus Egyház*). Nakoľko označenie pôvodného vlastníka a žalobcu je odlišné, bolo potrebné (aj s poukazom na pokyn odvolacieho súdu) náležite sa vysporiadať s otázkou aktívnej vecnej legitimácie žalobcu. Ako vyplýva z predložených listín (body 22. a 34. odôvodnenia), žalobca je útvarom Rímskokatolíckej cirkvi s vlastnou právnou subjektivitou so sídlom v Slovenskej republike, a to s poukazom na ust. §§ 4 ods. 3, § 10 ods. 1, § 13 ods. 1 a § 22 ods. 1 zákona o cirkvách. S poukazom na Čl. 1 ods. 2 Základnej zmluvy medzi Slovenskou republikou a Svätou stolicou, v zmysle ktorého zmluvné strany (teda aj Slovenská republika) vzájomne uznávajú právnú subjektivitu druhej strany, ako aj všetkých právnických osôb a fyzických osôb, ktoré ju majú podľa právneho poriadku Slovenskej republiky alebo podľa kánonického práva, právna subjektivita žalobcu bola preukázaná z potvrdenia zo dňa 19.4.2007 (bod. 22 odôvodnenia). Žalobca ako útvar Rímskokatolíckej cirkvi má právnú subjektivitu aj s prihliadnutím na predložený výpis z registra organizácií (č.l. 32), táto nebola medzi stranami sporu ani sporná. Sporným bolo postavenie žalobcu ako oprávnenej osoby. Ako už bolo uvedené, označenie pôvodného (PK) vlastníka je odlišné od označenia žalobcu v tomto konaní. Súd sa teda musel náležite vysporiadať s odpoveďou na otázku, či je žalobca oprávnenou osobou. Pritom dospel k záveru, že žalobca postavenie oprávnenou osoby v zmysle § 2 ods. 2 reštitučného zákona spĺňa. Z vlastníckeho zápisu k sporným nehnuteľnostiam vyplýva, že subjektom s vlastníckym právom bola Rímskokatolícka cirkev Pastuchov. Už zo samotného označenia je zrejmé, že sa jednalo o majetok rímskokatolíckej cirkvi na území Pastuchova. Nedôvodnými by boli námietky, že tento subjekt nebol spôsobilým subjektom občianskoprávných vzťahov, keďže v jeho prospech bolo zapísané vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam (s prihliadnutím na identifikáciu parciel podľa bodu 26. odôvodnenia). Opačný výklad by znamenal, že by príslušným úradom nemohol byť ako subjekt (so spôsobilosťou mať práva a povinnosti) zapísaný do evidencie nehnuteľností. Súd sa nestotožňuje s argumentáciou žalovaného, že pokiaľ nie je totožný pôvodný vlastníč a žalobca v tomto konaní, musel pôvodný vlastníč zaniknúť a žalobca byť jeho právnym nástupcom, a to v tej časti, že podľa názoru súdu pôvodný vlastníč nemusel bezpodmienečne zaniknúť, čo nevylučuje právne nástupníctvo, a to s prihliadnutím na historický vývoj subjektov rímskokatolíckej cirkvi. Ako vyplýva z potvrdenia MK SR zo dňa 21.08.2008 (č.l. 183), resp. 25.4.2016 (č.l. 411), rímskokatolícka cirkev je v Slovenskej republike v zmysle z.č. 308/1991 Zb. registrovanou cirkvou, pričom pri skúmaní právnej subjektivity organizačných zložiek je treba vychádzať z ich vnútorných predpisov. Súčasťou potvrdenia bolo i to, že farnosťi sú právnymi nástupcami rímskokatolíckych fondov, školských fondov, fár, kostolov, oltárnictiev, obročí a iných rímskokatolíckej cirkvi patriacich fundácií a základnín majúcich podstatu rímskokatolíckej cirkvi vlastnú. Prechádza na ne všetok hnutel'ný aj

nehnuteľný majetok zapísaný v pozemkovej knihe alebo v katastri nehnuteľností. Predmetné potvrdenie vychádzalo prípisu KBS zo dňa 12.3.2002 (č.l. 184), ktoré bolo tomuto ministerstvu predložené v zmysle §§ 13 a § 22 zákona o cirkvách. Súčasne potvrdenie zo dňa 25.4.2016 obsahuje potvrdenia o tom, že Rímskokatolícka cirkev, Farnosť Pastuchov, IČO: 34 014 250 (teda žalobca) má právnu subjektivitu a je právnym subjektom s právom nástupníctva vo vlastníctve nehnuteľností Rímskokatolíckej cirkvi, ktoré sú vedené v PKV č. 76 pre kat. úz. Pastuchov zapísané na subjekt „*Rímskokatolícka cirkev Pastuchov*“ s označením „Pásztoi római Katholikus Egyház“. Aj keď žalovaný namietal kompetenciu MK SR v otázke poskytnutia takéhoto potvrdenia, súd nemal dôvod na uvedené potvrdenie neprihliadať, takéto potvrdenia možno zaradiť medzi splnenie povinnosti MK SR ako štátneho orgánu v zmysle § 8 ods. 3 reštitučného zákona a navyše potvrdenia uvedeného typu boli opakovane súdmi akceptované (napr. Krajský súd v Trnave sp. zn. 24Co/316/2013 zo dňa 13.11.2013 a sp. zn. 9Co/26/2014 zo dňa 10.03.2015), súd sa nemal dôvod odkloniť od tejto praxe. Otázku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu podporuje aj právny názor vyjadrený v uznesení NS SR sp. zn. 1 Cdo 48/2009 (Zbierka stanovísk NS a súdov SR 3/2011), podľa ktorého ako oprávnená osoba (§ 2 ods. 2 reštitučného zákona) vystupuje registrovaná cirkev so sídlom na území Slovenskej republiky ako celok alebo jej útvar, ktorý má právnu subjektivitu. Nie je to teda len cirkev sama ako celok, ktorá je (výlučným) nositeľom tohto subjektívneho práva; zákonodarca totiž stanovil, že takéto právo má aj útvar cirkvi alebo náboženskej spoločnosti, ktorý má právnu subjektivitu. Podmienkou je, že nehnuteľná vec prešla do vlastníctva štátu v relevantnom čase a relevantným spôsobom. Tým, že zákonodarca v prípade registrovanej cirkvi zvolil takýto spôsob úpravy realizácie uvedeného subjektívneho práva na navrátenie vlastníctva, poskytol im možnosť konať za právnickú osobu inou právnickou osobou pôsobiacou v rámci danej registrovanej cirkvi alebo náboženskej spoločnosti. Označovať odňatý majetok Rímskokatolíckej cirkvi v Pastuchove, ktorá predstavuje súčasť zriadenia rímskokatolíckej cirkvi, za majetok, u ktorého žalobca nie je vecne legitimovanou osobou na uplatnenie práva na navrátenie tohto majetku je nepatričné. Prijatie zákona č. 161/2005 Z.z. bolo motivované snahou dosiahnuť naplnenie princípu všeobecnej spravodlivosti a morálky spoločnosti. Nevydanie spornej nehnuteľnosti (bezpochyby cirkevného majetku v Pastuchove) by odporovalo spomenutému účelu a zmyslu reštitučného zákona (porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. augusta 2008 sp. zn. 1 Cdo 247/2006). Z rozsudku NS SR zosp. zn. 3Cdo 119/2002 vyplýva, že „*vo vzťahu k cirkevnému majetku (bonum ecclesiasticum) je oprávnenou osobou tá cirkevná právnická osoba, v obvode ktorej (územne) sa tento majetok nachádzal ku dňu účinnosti reštitučného zákona č. 282/1993 Z.z., a to aj k majetku, ktorý bol pôvodne zapísaný na zahraničné cirkevné právnické osoby.*“ Uvedené možno podľa názoru súdu aplikovať ja na účely zákona č. 161/2005 Z.z. ako i na danú vec, pričom sporné nehnuteľnosti sa nachádzajú v územnom obvode práve Farnosti Pastuchov, ako útvaru Rímskokatolíckej cirkvi. Je nepochybné, že farnosť v Pastuchove existovala aj v minulosti (aj keď farnosti ako subjekty nadobudli právnu subjektivitu až dňa 27.11.1983 účinnosťou Kódexu kánonického práva z roku 1983, ďalej ako „CIC/1983“). Možno súhlasiť so žalovaným že dovtedy boli obvodmi duchovnej správy. Avšak je potrebné uviesť, že uvedené nič nemení na tom, že sporné nehnuteľnosti boli majetkom Rímskokatolíckej cirkvi, pričom v minulosti vystupovali farnosti pod rôznymi označeniami a názvami (aj v PK vložkách), ako napr.: Rímskokatolícky farský úrad v určitej obci alebo katastrálnom území, Rímskokatolícka cirkev v určitej obci alebo katastrálnom území, Rímskokatolícka cirkevná obec v určitej obci. Z pozemkovoknižnej vložky č. 76 je zrejmé, že sporné nehnuteľnosti boli pôvodne vo vlastníctve Rímskokatolíckej cirkvi v Pastuchove, z tohto pohľadu je zrejmé, že nehnuteľnosti patrili

Rímskokatolíckej cirkvi, bez ohľadu na jej označenie v historickom vývoji. Postavenie žalobcu ako oprávnenej osoby preukazuje aj prípis KBS zo dňa 12.3.2002, podľa ktorého na farnosti prechádza všetok hnutel'ný aj nehnuteľný majetok zapísaný v pozemkovej knihe, teda na žalobcu nehnuteľnosti zapísané v PK č. 76. Uvedený prípis bol súčasťou oficiálneho oznámenia Rímskokatolíckej cirkvi v zmysle §§ 13 a § 22 zákona o cirkvách. Čo sa týka výhrady žalovaného ku kompetenciám KBS, súd uvádza, že nie spôsobilým subjektom hodnotiť kompetencie tohto orgánu, jedná sa o vnútornú záležitosť RK cirkvi. Právne nástupníctvo žalobu k predmetným nehnuteľnostiam žalobca preukázal aj potvrdením zo dňa 16.12.2013 (bod 32. odôvodnenia). Status oprávnenej osoby u žalobcu preukazuje aj potvrdenie MK SR zo dňa 25.4.2016 (bod 34. odôvodnenia). Čo sa týka poukazu žalovaného na uznesenie ÚS SR IV. ÚS 111/2012 z 1.3.2012, súd uvádza, že ústavný súd sa v ňom vecne nevyjadroval k sporným otázkam, posudzoval len prípadne porušenie základných práv sťažovateľky, ktoré nezistil ani vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov, ktorých konanie predchádzalo konaniu na ústavnom súde. S poukazom na vyššie uvedené súd žalobe žalobcu ako dôvodnej vyhovel a uložil žalovanému povinnosť v zmysle reštitučného zákona tak, ako je uvedená vo výroku I. tohto rozsudku.

50. Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.
51. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.
52. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.
53. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol aj bez návrhu (§ 262 ods. 1 CSP) tak, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania v zmysle § 255 ods. 2 CSP, a to s prihliadnutím na § 256 ods. 1 CSP, nakoľko konanie bolo zastavené v časti vydania dokumentácie prislúchajúcej k spornej nehnuteľnosti (výrok II.) na základe čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom, ktoré nebolo vecne ničím zdôvodnené (len poukaz na uznesenie odvolacieho súdu), teda v tejto časti žalobca v zmysle § 256 ods. 1 CSP procesne zavinil zastavenie konania a náhrada trov v tejto časti patrí protistrane (pozn. súdu – možno hodnotiť ako neúspech žalobcu). Vychádzajúc z toho, že predmetom konania bol jednak nárok žalobcu na vydanie sporných nehnuteľností ako i nárok na vydanie dokumentácie prislúchajúcej k tejto nehnuteľnosti možno uzavrieť, že nárok žalobcu uplatnený žalobou pozostával z 2 nárokov, pričom úspech mal žalobca len vo vzťahu k jednému z nich, vo vzťahu k nároku na vydanie dokumentácie zoberal žalobu späť (jeho neúspech). Nakoľko predmet konania sa nedá matematicky (číselne) vyjadriť, teda nedá sa percentuálne vyjadriť úspech / neúspech tej ktorej sporovej strany, súd posúdil úspech / neúspech sporových strán tým spôsobom, že žalobca mal úspech v 1/2 jeho nároku uplatneného žalobou, a preto vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Piešťany, v dvoch vyhotoveniach. Odvolanie môže podať

strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Z každého podania musí byť zrejmé, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané; ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z.).

Okresný súd Piešťany

Doložka právoplatnosti a vykonateľnosti

Rozsudok

Dátum vydania: 27.4.2017

Spisová značka: 6C/238/2008

IČS: 2107211626

ECLI: ECLI:SK:OSPN:2017:2107211626.10

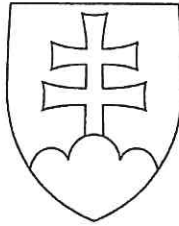
Dátum nadobudnutia právoplatnosti: 28.6.2017

Dátum nadobudnutia vykonateľnosti: 2.10.2018

Poznámka: k PPL: výrok II.; a dňa 27.09.2018 výrok I. v spojení s rozsudkom KS v TT č.k. 23Co/416/2017-694; k VYK: výrok I.

Dátum vytvorenia doložky: 13.11.2018

Vytvoril: Lenka Bališová

Sp. zn.:23Co/416/2017 - 694
IČS: 2107211626

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a sudkýň: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Ľubica Bundzelová, v právnej veci žalobcu: **Rímskokatolícka cirkev, farnosť Pastuchov**, so sídlom Pastuchov 73, IČO: 34 014 250, zastúpeného: MAPLE & FISH s.r.o., so sídlom Dunajská 15/A, 811 08 Bratislava, IČO: 36 718 432, proti žalovanému: **LESY Slovenskej republiky, štátny podnik**, so sídlom Námestie SNP 8, 975 66 Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, zastúpenému: JUDr. Pavlom Halajom, advokátom so sídlom Námestie Slobody 2, Revúca, **o vydanie nehnuteľných vecí**, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Piešťany, č. k. 6C/238/2008-575 zo dňa 27. apríla 2017, takto

r o z h o d o l:

- I. Rozsudok súdu I. inštancie **sa p o t v r d z u j e** v napadnutej časti výroku I. - vydania nehnuteľností.
- II. Rozsudok súdu I. inštancie **sa mení v časti nároku trov (výrok III.) v časti nároku vydania nehnuteľností (k výroku I.)** tak, že
Žalobcovi sa v tejto časti nároku priznáva právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu v 100 %.
- III. Rozsudok súdu I. inštancie **sa v časti nároku trov (výrok III.) v časti nároku** o vydanie dokumentácie **r u š í a vec sa mu v r a c i a** na ďalšie konanie.
- IV. Žalobcovi sa priznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu v 100%.

Odôvodnenie

1. Súd I. inštancie rozhodol, že I. Žalovaný **je p o v i n n ý** vydať a navrátiť žalobcovi vlastníctvo k nehnuteľnosti: parcela č. 3561/1, druh pozemku - lesné pozemky o výmere 169.266 m², ktorá je vedená Okresným úradom Hlohovec, katastrálny odbor, v katastrálnom území a obci Pastuchov, v katastri nehnuteľností registra „C“ na katastrálnej mape na liste vlastníctva č. 859, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. II. Konanie v časti o vydanie dokumentácie prislúchajúcej k nehnuteľnosti: lesný hospodársky plán, evidencia ťažby dreva, evidencia plochy po ťažbe dreva, evidencia plochy na zalesnenia, evidencia zalesňovania a prirodzeného zmladenia, evidencia pestebnej činnosti, výkaz bilancie zalesňovacích povinností podľa jednotiek priestorového rozdelenia lesa, výkaz porastovej evidencie ťažieb, výkaz porastovej evidencie zalesnenia, výkaz porastovej evidencie pestovnej činnosti, výkaz evidencie úhrnných ročných výsledkov za kategóriu lesa, bilančný výkaz lesnej hospodárskej evidencie, výkaz vykonaných hospodárskych opatrení podľa jednotiek priestorového rozdelenia lesa za príslušný rok, grafická evidencia, plochové tabuľky, porastové mapy, ťažobné mapy, projekty pestebnej, ťažobnej a ostatnej činnosti, číselníky, karty pôvodu porastu, hlásenia na obvodný lesný úrad, bilancia holín, priemerkovací manuál, súhlas na ťažbu dreva, evidencia požiarov a požiarnej ochrana, evidencia škôd spôsobených zverou, evidencia sadbového materiálu, záznamy priestupkového konania **z a s t a v u j e**. III. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca v zmysle jej pripustenej zmeny uznesením Okresného súdu Piešťany č.k. 6C/238/2008 - 133 zo dňa 29.01.2013 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť vydať a navrátiť žalobcovi vlastníctvo k nehnuteľnosti: parcela č. 3561/1, druh pozemku lesné pozemky o výmere 169.266 m², ktorá je vedená Katastrálnym úradom v Trnave, Správou katastra Hlohovec (toho času Okresným úradom Hlohovec, katastrálny odbor) v katastrálnom území Pastuchov v katastri nehnuteľností v registri C na katastrálnej mape na liste vlastníctva č. 859, spolu s dokumentáciou, ktorá k nej prislúcha: lesný hospodársky plán, evidencia ťažby dreva, evidencia plochy po ťažbe dreva, evidencia plochy na zalesnenia, evidencia zalesňovania a prirodzeného zmladenia, evidencia pestebnej činnosti, výkaz bilancie zalesňovacích povinností podľa jednotiek priestorového rozdelenia lesa, výkaz porastovej evidencie ťažieb, výkaz porastovej evidencie zalesnenia, výkaz porastovej evidencie pestovnej činnosti, výkaz evidencie úhrnných ročných výsledkov za kategóriu lesa, bilančný výkaz lesnej hospodárskej evidencie, výkaz vykonaných hospodárskych opatrení podľa jednotiek priestorového rozdelenia lesa za príslušný rok, grafická evidencia, plochové tabuľky, porastové mapy, ťažobné mapy, projekty pestebnej, ťažobnej a ostatnej činnosti, číselníky, karty pôvodu porastu, hlásenia na obvodný lesný úrad, bilancia holín, priemerkovací manuál, súhlas na ťažbu dreva, evidencia požiarov a požiarnej ochrana, evidencia škôd spôsobených zverou, evidencia sadbového materiálu, záznamy priestupkového konania. Pôvodná žaloba smerovala aj voči subjektu:

ako žalovanému v 2. rade, voči ktorému bolo uznesením č.k. 6C/238/2008 - 128 zo dňa 13.12.2012 konanie zastavené (právoplatnosť dňa 12.1.2013). Žalobca doručil súdu dňa 5.12.2016 čiastočné späťvzatie žaloby zo dňa 1.12.2016 (č.l. 548), a to v časti o vydanie dokumentácie prislúchajúcej k spornej nehnuteľnosti tak ako je špecifikovaná vo výroku II. tohto rozsudku, pričom čiastočné späťvzatie žaloby odôvodnil poukazom na záver Krajského súdu v Trnave v uznesení č. k. 10Co/262/2014-393 z 29.10.2015. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 28.12.2016 (č.l. 556) vyslovil súhlas s čiastočným späťvzatím žaloby.

O odvolaní žalovaného rozhodol Krajský súd v Trnave (ďalej ako „odvolací súd“) uznesením č.k. 10Co/262/2014-393 zo dňa 29.10.2015 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu vyplýva, že ak žalovaný uplatnil v rámci svojej obrany argument o nepreukázaní právneho nástupníctva žalobcu (farnosti rímskokatolíckej cirkvi) po pôvodnom PK vlastníkovi spornej nehnuteľnosti, bolo potrebné sa náležite s touto obranou žalovaného vysporiadať objektívne presvedčivou právnou argumentáciou. Odvolací súd vo vzťahu k aktívnej legitimácii žalobcu poukázal na ust. §§ 4 ods. 3, § 10 ods. 1, § 13 ods.1 a § 22 ods.1 zákona o cirkvách ako i § 2 ods.2 reštitučného zákona. Vo vzťahu k povinnej osobe podľa § 4 ods.1 reštitučného zákona odvolací súd uviedol, že celkom bez nádeje na úspech boli námietky žalovaného týkajúce sa údajného nedostatku jeho pasívnej vecnej legitimácie, taktiež tie, ktorými namietal nesprávnosť spôsobu uplatnenia práva zvoleného žalobcom v tejto veci (nevykonateľnosti rozsudku) ako i námietka vo vzťahu k potrebe preukázanie statusu oprávnenej osoby už v zákonnej prekluzívnej lehote na uplatnenie reštitučného nároku. To však neplatilo u námietke o vecnej aktívnej legitimácii žalobcu, s tým, že cirkvi pri uplatňovaní reštitučných nárokov nemajú plnú autonómiu v tom, ktorý útvar v ich rámci nárok uplatní. Z ust. § 2 ods. 2 reštitučného zákona vyplýva, že oprávnenou osobou je buď cirkev alebo jej útvar s právnou subjektivitou, pričom práve vec tejto osoby (z dvoch rôznych) v rozhodnom období prešla do vlastníctva štátu. Oprávnenosť osoby (pri požiadavke na navrátenie cirkevného majetku) závisí od toho, kto (cirkev alebo niektorý jej útvar správnou subjektivitou) bol v čase odňatia majetku jeho vlastníkom, či takáto osoba existuje aj v čase uplatnenia nároku, resp. rozhodovania súdu a ak nie, kto je právnym nástupcom takejto osoby. Oprávnenosť žalobcu z toho uhla pohľadu nemusí byť podľa odvolacieho súdu samozrejme vylúčenou (dokonca sa javí i pomerne pravdepodobnou). Ak však nie je osobou totožnou s pôvodným vlastníkom existujúcou tu nepretržite, na preukázanie oprávnenej osoby je žiaduce preukázanie genézy tých cirkvou vykonaných organizačných zmien, v dôsledku ktorých sa právnym nástupcom pôvodne existujúceho a medzičasom zaniknutého útvaru cirkvi s právnou subjektivitou stal iný útvar s takýmito atribútmi. Podľa odvolacieho súdu, ak súd prvého stupňa (teraz inštancie) neposudzoval vec aj z toho uhla pohľadu, jeho rozsudok vyhovujúci žalobe nemusel byť nutne vecne nesprávnym, bol však predčasným a z pohľadu právnej argumentácie nenáležitým. Vo vzťahu k požadovanej dokumentácii sa odvolací súd vyjadril, že prinajmenšom niektoré z nich boli označené diskutabilne a s pochybnosťou o ich nezameniteľnosti s inými (napr. záznamy priestupkového konania) a bolo i sporným, či žalovaný takéto listiny naozaj drží.

2. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba bola (v znení po jej čiastočnom späťvzatí) podaná dôvodne. Po vykonanom dokazovaní zo zisteného skutkového stavu ako i s prihliadnutím na závery odvolacieho súdu v tejto veci súd prvej inštancie dospel k záveru, že sú splnené všetky podmienky ustanovené zákonom č. 161/2005 Z.z. (reštitučného zákona) k navráteniu vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam žalobcovi. Z dokazovania vyplýva, že žalobca sa domáha navrátenia vlastníctva k nehnuteľným veciam, ktoré tvoria lesný pôdny fond (§ 2 ods. 1 písm. c/ reštitučného zákona), pričom žalobca je oprávnenou osobou v zmysle § 2 ods. 2 reštitučného zákona. Čo sa týka splnenia zákonnej požiadavky postavenia oprávnenej osoby u žalobcu, podľa názoru súdu prvej inštancie už len táto tvorila podstatu sporu (napriek odlišnému názoru žalovanej strany) medzi žalobcom a žalovaným, a to s prihliadnutím na závery odvolacieho súdu v jeho zrušujúcom uznesení. Z dokazovania taktiež vyplynulo, že medzi stranami sporu nebola uzatvorená dohoda o (dobrovoľnom) vydaní spornej nehnuteľnosti, čo žalovaný odôvodňoval okrem iného tým, že

žalobcu nepovažuje za oprávnenú osobu z dôvodov, ktoré opakovane pred súdom prezentoval písomne aj ústne (k tomu pozri body 9., 11., 13. a 20 odôvodnenia). S poukazom na ust. § 5 reštitučného zákona žalobca po márnom uplatnení práva na navrátenie vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam voči žalovanému ako povinnej osoby formou písomnej výzvy v zákonom stanovenej lehote do 30.4.2006 (pozri bod 24. odôvodnenia) si uplatnil svoj nárok na súde podanou žalobu dňa 20.4.2007, t.j. v zákonnej 12 mesačnej lehote od doručenia výzvy (doručená žalovanému dňa 24.4.2006). Čo sa týka tzv. reštitučnej výzvy, z jej obsahu bolo jednoznačne zrejmé: kto ju podáva (žalobca), komu je určená (žalovanému), čo je jej obsahom (nárok na vrátenie vlastníctva k označenej nehnuteľnosti - § 5 zákona č. 161/2005 Z.z.) či je titulom k navráteniu vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam (§ 3 ods. 1 písm. c/ - odňatie bez náhrady v zmysle zákona č. 46/1948 Zb.). Ako vyplýva aj zo záverov odvolacieho súdu, námietka žalovaného spočívajúca v tom smere, že žalobca v zákonnej prekluzívnej lehote na uplatnenie reštitučného nároku status oprávnenej osoby, je nedôvodná. Podľa súdu prvej inštancie takáto povinnosť žalobcovi ako oprávnenej osobe zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplývala, skôr sa jednalo o snahu žalovaného touto obranou dosiahnuť svoj úspech v konaní (neúspech žalobcu). Pri nehnuteľnosti, ktorá je predmetom tohto sporu, priamo z výpisu z pozemkovoknižnej knihy (vločky) vyplýva, že táto prešla do vlastníctva Československého štátu výmerom pôdohospodárskeho odboru rady ONV v Hlohovci zn. 611-28/4-1949 zo dňa 29.04.1949 (teda v období od 8.5.1945 do 1.1.1990) v zmysle § 1 ods. 2 a 3 zák. č. 46/1948 Sb., a to bez náhrady, pričom opak nebol preukázaný žalovaným, na ktorom bolo v tomto smere dôkazné bremeno, t.j. aby preukázal, že k odňatiu nehnuteľnosti došlo za náhradu, nakoľko uvedené tvrdenie žalovaného bolo v právnom záujme (v prospech) žalovaného, keďže jeho prípadným preukázaním by neboli splnené zákonné podmienky reštitučného zákona k navráteniu vlastníctva k tejto nehnuteľnosti. Žalovaný však nepreukázal, že by pôvodnému vlastníkovi boli sporné pozemky odňaté za náhradu, vyplatenie náhrady nebolo preukázané ani dopytom na orgány archívu. Žalovaný teda účinne nespochybnil všeobecne daný predpoklad uvedený v reštitučnom zákone, preto dôvod navrátenia vlastníctva bol v zmysle § 3 ods. 1 písm. c) reštitučného zákona naplnený. Pôvodnému (PK) vlastníkovi boli výmerom č. 611-28/4-1949 zo dňa 29.04.1949 pôdohospodárskeho odboru rady Okresného národného výmeru v Hlohovci v zmysle § 1 ods. 2 a 3 zák. č. 46/1948 Sb. zo strany štátu odňaté i sporné pozemky, ktoré boli v rozhodnom čase vo vlastníctve Rímskokatolíckej cirkvi v Pastuchove a ktoré boli pôvodne zapísané vo vložke č. 76 (odpísané do PKv č. 1553) katastrálneho územia Pastuchov. Súd mal za preukázané aj splnenie ďalšej zákonnej požiadavky podmieňujúcej úspešné navrátenie vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam ustanovenej § 4 ods. 1 reštitučného zákona, a to že žalovaný je povinnou osobou. Obrana žalovaného vo vzťahu k jeho pasívnej vecnej legitimácii nebola vyhodnotená ako dôvodná, nakoľko reštitučný zákon za povinnú osobu označil správcu majetku štátu či obce alebo držiteľa nehnuteľnosti, ktorým takéto postavenie prislúchalo ku dňu nadobudnutia účinnosti reštitučného zákona. K otázke pasívnej legitimácie žalovaného sa v obdobnej veci venoval aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí 2Cdo/201/2009, kde vyriešil otázku pasívnej legitimácie žalovaného (totožného) ako povinnej osoby v zmysle § 4 reštitučného zákona. Súd vychádzal v otázke pasívnej vecnej legitimácie žalovaného z ust. § 4 reštitučného zákona, pričom dospel k záveru, že žalovaný je subjektom vykonávajúcim správu lesov vo vlastníctve Slovenskej republiky - základný predmet svojej činnosti zapísaný v obchodnom registri, a to aj spornej nehnuteľnosti (LV č. 859), ktorej vydania sa žalobca domáha. V tejto súvislosti súd uvádza, že reštitučný zákon je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku tzv. „lex specialis“, teda má prednosť pred všeobecnou občianskoprávnou úpravou (k tomu pozri NS SR sp. zn. 5 Cbo 36/99 zo dňa 20.8.1999). Žalovaný taktiež nemohol podľa odvolacieho súdu uspieť s obranou založenou na nevykonateľnosti rozsudku o navrátení vlastníctva, tento je spôsobilým podkladom zápisu zmeny vlastníckych práv v katastri.

3. Čo sa týka statusu žalobcu ako oprávnenej osoby v zmysle reštitučného zákona, súd sa správal nasledovnými úvahami. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že ako (pôvodný) vlastník spornej nehnuteľnosti bol uvedený: Rímskokatolícka cirkev Pastuchov (pôvodné označenie: Pásztoi római Katholikus Egyház). Nakoľko označenie pôvodného vlastníka a žalobcu je odlišné, bolo potrebné (aj s poukazom na pokyn odvolacieho súdu) náležite sa vysporiadať s otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Ako vyplýva z predložených listín (body 22. a 34. odôvodnenia), žalobca je útvarom Rímskokatolíckej cirkvi s vlastnou právnou subjektivitou so sídlom v Slovenskej republike, a to s poukazom na ust. §§ 4 ods. 3, § 10 ods. 1, § 13 ods. 1 a § 22 ods. 1 zákona o cirkvách. S poukazom na Čl. 1 ods. 2 Základnej zmluvy medzi Slovenskou republikou a Svätou stolicou, v zmysle ktorého zmluvné strany (teda aj Slovenská republika) vzájomne uznávajú právnú subjektivitu druhej strany, ako aj všetkých právnických osôb a fyzických osôb, ktoré ju majú podľa právneho poriadku Slovenskej republiky alebo podľa kánonického práva, právná subjektivita žalobcu bola preukázaná z potvrdenia zo dňa 19.4.2007 (bod. 22 odôvodnenia). Žalobca ako útvar Rímskokatolíckej cirkvi má právnú subjektivitu aj s prihliadnutím na predložený výpis z registra organizácií (č.l. 32), táto nebola medzi stranami sporu ani sporná. Sporným bolo postavenie žalobcu ako oprávnenej osoby. Žalobca postavenie oprávnenej osoby v zmysle § 2 ods. 2 reštitučného zákona spĺňa. Z vlastníckeho zápisu k sporným nehnuteľnostiam vyplýva, že subjektom s vlastníckym právom bola Rímskokatolícka cirkev Pastuchov. Už zo samotného označenia je zrejmé, že sa jednalo o majetok rímskokatolíckej cirkvi na území Pastuchova. Nedôvodnými by boli námietky, že tento subjekt nebol spôsobilým subjektom občianskoprávných vzťahov, keďže v jeho prospech bolo zapísané vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam. Súd sa nestotožňuje s argumentáciou žalovaného, že pokiaľ nie je totožný pôvodný vlastník a žalobca v tomto konaní, musel pôvodný vlastník zaniknúť a žalobca byť jeho právnym nástupcom, a to v tej časti, že podľa názoru súdu pôvodný vlastník nemusel bezpodmienečne zaniknúť, čo nevylučuje právne nástupníctvo, a to s prihliadnutím na historický vývoj subjektov rímskokatolíckej cirkvi. Ako vyplýva z potvrdenia MK SR zo dňa 21.08.2008 (č.l. 183), resp. 25.4.2016 (č.l. 411), rímskokatolícka cirkev je v Slovenskej republike v zmysle z.č. 308/1991 Zb. registrovanou cirkvou, pričom pri skúmaní právnej subjektivity organizačných zložiek je treba vychádzať z ich vnútorných predpisov. Súčasťou potvrdenia bolo i to, že farnosti sú právnymi nástupcami rímskokatolíckych fondov, školských fondov, fár, kostolov, oltárnictiev, obročí a iných rímskokatolíckej cirkvi patriacich fundácií a základnín majúcich podstatu rímskokatolíckej cirkvi vlastnú. Prechádza na ne všetok hnutel'ný aj nehnuteľný majetok zapísaný v pozemkovej knihe alebo v katastri nehnuteľností. Predmetné potvrdenie vychádzalo prípisu KBS zo dňa 12.3.2002 (č.l. 184), ktoré bolo tornuto ministerstvu predložené v zmysle §§ 13 a § 22 zákona o cirkvách. Súčasne potvrdenie zo dňa 25.4.2016 obsahuje potvrdenia o tom, že Rímskokatolícka cirkev, Farnosť Pastuchov, IČO: 34 014 250 (teda žalobca) má právnú subjektivitu a je právnym subjektom s právom nástupníctva vo vlastníctve nehnuteľností Rímskokatolíckej cirkvi, ktoré sú vedené v PKV č. 76 pre kat. úz. Pastuchov zapísané na subjekt „Rímskokatolícka cirkev Pastuchov“ s označením „Pásztoi római Katholikus Egyház“. Podmienkou je, že nehnuteľná vec prešla do vlastníctva štátu v relevantnom čase a relevantným spôsobom. Tým, že zákonodarca v prípade registrovanej cirkvi zvolil takýto spôsob úpravy realizácie uvedeného subjektívneho práva na navrátenie vlastníctva, poskytol im možnosť konať za právnickú osobu inou právnickou osobou pôsobiacou v rámci danej registrovanej cirkvi alebo náboženskej spoločnosti. Označovať odňatý majetok Rímskokatolíckej cirkvi v Pastuchove, ktorá predstavuje súčasť zriadenia rímskokatolíckej cirkvi, za majetok, u ktorého žalobca nie je vecne legitimovaná osobou na uplatnenie práva na navrátenie tohto majetku je nepatričné. Prijatie zákona č. 161/2005 Z.z. bolo motivované snahou dosiahnuť naplnenie princípu všeobecnej spravodlivosti a morálky spoločnosti. Nevydanie spornej nehnuteľnosti (bezpochyby

cirkevného majetku v Pastuchove) by odporovalo spomenutému účelu a zmyslu reštitučného zákona (porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. augusta 2008 sp. zn. 1 Cdo 247/2006). Z rozsudku NS SR zosp. zn. 3Cdo 119/2002 vyplýva, že „vo vzťahu k cirkevnému majetku (*bonum ecclesiasticum*) je oprávnenou osobou tá cirkevná právnická osoba, v obvode ktorej (územne) sa tento majetok nachádzal ku dňu účinnosti reštitučného zákona č. 282/1993 Z.z., a to aj k majetku, ktorý bol pôvodne zapísaný na zahraničné cirkevné právnické osoby.“ Uvedené možno podľa názoru súdu aplikovať ja na účely zákona č. 161/2005 Z.z. ako i na danú vec, pričom sporné nehnuteľnosti sa nachádzajú v územnom obvode práve Farnosti Pastuchov, ako útvaru Rímskokatolíckej cirkvi. Je nepochybné, že farnosť v Pastuchove existovala aj v minulosti (aj keď farnosti ako subjekty nadobudli právnu subjektivitu až dňa 27.11.1983 účinnosťou Kódexu kánonického práva z roku 1983, ďalej ako „CIC/1983“). Možno súhlasiť so žalovaným že dovtedy boli obvodmi duchovnej správy. Avšak je potrebné uviesť, že uvedené nič nemení na tom, že sporné nehnuteľnosti boli majetkom Rímskokatolíckej cirkvi, pričom v minulosti vystupovali farnosti pod rôznymi označeniami a názvami (aj v PK vložkách), ako napr.: Rímskokatolícky farský úrad v určitej obci alebo katastrálnom území, Rímskokatolícka cirkev v určitej obci alebo katastrálnom území, Rímskokatolícka cirkevná obec v určitej obci. Z pozemkovoknižnej vložky č. 76 je zrejmé, že sporné nehnuteľnosti boli pôvodne vo vlastníctve Rímskokatolíckej cirkvi v Pastuchove, z tohto pohľadu je zrejmé, že nehnuteľnosti patrili Rímskokatolíckej cirkvi, bez ohľadu na jej označenie v historickom vývoji. Postavenie žalobcu ako oprávnenej osoby preukazuje aj prípis KBS zo dňa 12.3.2002, podľa ktorého na farnosti prechádza všetok hnutel'ný aj nehnuteľný majetok zapísaný v pozemkovej knihe, teda na žalobcu nehnuteľnosti zapísané v PK č. 76. Uvedený prípis bol súčasťou oficiálneho oznámenia Rímskokatolíckej cirkvi v zmysle §§ 13 a § 22 zákona o cirkvách. Čo sa týka výhrady žalovaného ku kompetenciám KBS, súd uvádza, že nie spôsobilým subjektom hodnotiť kompetencie tohto orgánu, jedná sa o vnútornú záležitosť RK cirkvi. Právne nástupníctvo žalobu k predmetným nehnuteľnostiam žalobca preukázal aj potvrdením zo dňa 16.12.2013 (bod 32. odôvodnenia). Status oprávnenej osoby u žalobcu preukazuje aj potvrdenie MK SR zo dňa 25.4.2016 (bod 34. odôvodnenia). Čo sa týka poukazu žalovaného na uznesenie ÚS SR IV. ÚS 111/2012 z 1.3.2012, súd uvádza, že ústavný súd sa v ňom vecne nevyjadroval k sporným otázkam, posudzoval len prípadne porušenie základných práv sťažovateľky, ktoré nezistil ani vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov, ktorých konanie predchádzalo konaniu na ústavnom súde. S poukazom na vyššie uvedené súd žalobe žalobcu ako dôvodnej vyhovel a uložil žalovanému povinnosť v zmysle reštitučného zákona tak, ako je uvedená vo výroku I. tohto rozsudku.

4. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol aj bez návrhu (§ 262 ods. 1 CSP) tak, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania v zmysle § 255 ods. 2 CSP, a to s prihliadnutím na § 256 ods. 1 CSP, nakoľko konanie bolo zastavené v časti vydania dokumentácie prislúchajúcej k spornej nehnuteľnosti (výrok II.) na základe čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom, ktoré nebolo vecne ničím zdôvodnené (len poukaz na uznesenie odvolacieho súdu), teda v tejto časti žalobca v zmysle § 256 ods. 1 CSP procesne zavinil zastavenie konania a náhrada trov v tejto časti patrí protistrane (pozn. súdu - možno hodnotiť ako neúspech žalobcu). Vychádzajúc z toho, že predmetom konania bol jednak nárok žalobcu na vydanie sporných nehnuteľností ako i nárok na vydanie dokumentácie prislúchajúcej k tejto nehnuteľnosti možno uzavrieť, že nárok žalobcu uplatnený žalobou pozostával z 2 nárokov, pričom úspech mal žalobca len vo vzťahu k jednému z nich, vo vzťahu k nároku na vydanie dokumentácie zobral žalobu späť (jeho neúspech). Nakoľko predmet konania sa nedá matematicky (číselne) vyjadriť, teda nedá sa percentuálne vyjadriť úspech / neúspech tej ktorej sporovej strany, súd posúdil úspech / neúspech sporových strán tým spôsobom, že

žalobca mal úspech v 1/2 jeho nároku uplatneného žalobou, a preto vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

5. Odvolanie proti rozsudku - voči jeho výrokom uvedeným pod bodmi I. a III. - podáva **žalovaný**. Toto odvolanie, ktoré odôvodňuje poukazom na ust. § 355 ods. 1 CSP: Proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevyklučuje, § 359 CSP: Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, § 362 ods. 1 CSP: Odvolanie sa podáva v lehote 75 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. § 363 CSP: V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh), § 365 ods. 1 CSP, tým, že f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný preto navrhuje, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná náhradu trov konania.

Hlavné dôvody odvolania:

1. Žalobca v súdnom konaní nepreukázal svoju vecnú aktívnu legitimáciu. Rímskokatolícka cirkev, ani žiaden z jej útvarov, nemajú právo rozhodovať o tom, ktorý z útvarov Rímskokatolíckej cirkvi si uplatní reštitučný nárok. Nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu, resp. nepreukázanie vecnej aktívnej legitimácie žalobcu žalobca nie je pôvodným pozemnoknižným vlastníkom ani právnym nástupcom po pôvodnom pozemnoknižnom vlastníkovi - Pásztol római Katholikus Egyház.

Súd prvej inštancie sa napadnutým výrokom a jeho odôvodnením odklonil od výkladu pojmu oprávnená osoba, ktorý bol prezentovaný Krajským súdom Trnava ako súdom odvolacím v zrušujúcom uznesení sp. zn. 10Co/262/2014 zo dňa 29.10.2015. Jediný, kto je oprávnený určiť osobu oprávnenú, je zákonodarca, t.j. Národná rada SR. Zákonodarca tak učinil a oprávnenú osobu definoval v ustanovení § 2 ods. 2 zák. č. 161/2005 Z. z. Zákonodarca v tomto, ani v žiadnom inom právnom predpise nezveril žalobcovi ako útvaru Rímskokatolíckej cirkvi, ani Rímskokatolíckej cirkvi ako registrovanej cirkvi na území SR právomoc rozhodovať o tom, ktorý z jej útvarov je oprávnený uplatňovať si reštitučný nárok podľa zákona č. 161/2005 Z. z. Aktívna legitimácia v reštitučnom spore podľa zákona Č. 161/2005 Z. z. svedčí oprávnenej osobe. Podľa právneho názoru žalovaného oprávnenou osobou podľa zákona č. 161/2005 Z. z. je buď cirkev samotná, alebo jej útvar majúci právnu subjektivitu, ktorý bol pôvodným vlastníkom nehnuteľností a ktorému bolo vlastníctvo štátom odňaté v rozhodnom období. Inú osobu možno považovať za oprávnenú osobu len v prípade, že ide o právneho nástupcu pôvodného pozemnoknižného vlastníka, ktorý zanikol. Pôvodným vlastníkom nehnuteľností, ktorých vydania sa žalobca domáhal, bol útvar Rímskokatolíckej cirkvi správnu subjektivitou - „Pásztol római Katholikus Egyház“, teda osoba odlišná od žalobcu.

Samotná skutočnosť, že v dôsledku zmeny organizačnej štruktúry Rímskokatolíckej cirkvi na Slovensku sa napr. určitá farnosť dostane z jednej diecézy do druhej, nemá za následok zánik tejto farnosti, ani zánik jej vlastníckeho práva k hnutelným, ani k nehnuteľným veciam. Žalobca v konaní nepreukázal a ani netvrdil, že pôvodný pozemnoknižný vlastník - „Pásztol római Katholikus Egyház“ - ako cirkevná právnická osoba zanikol a kedy sa tak stalo. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje na ust. Kánonu 120 CIC 1983:

§ 1. Právnická osoba je svojou povahou trvalá, zaniká však, ak ju kompetentná vrchnosť zákonne zruší alebo ak počas sto rokov nevyvíja činnosť; súkromná právnická osoba okrem toho zaniká, ak sa združenie samo podľa normy štatútu rozpustí alebo ak podľa úsudku kompetentnej vrchnosti fundácia sama podľa normy štatútu prestala existovať.

§ 2. Ak z kolégiovej právnickej osoby zostane čo i len jeden člen a zoskupenie osôb podľa

štatútu neprestalo existovať, vykonávanie všetkých práv zoskupenia prislúcha tomuto členovi. Vychádzajúc z tejto - internej úpravy cirkvi - do ktorej orgány SR nezasahujú, sa javí byť pravdepodobné, že pôvodný pozemnoknižný vlastník naďalej existuje. Žalobca pritom ani žalovanému, a ani súdu nepredložil žiaden dôkaz preukazujúci zánik tohto subjektu. Sekulárne právo neupieralo Rímskokatolíckej cirkvi v minulosti a neupiera jej ani dnes právo upraviť si svoje vnútorné pomery vlastnými právnymi predpismi, tieto predpisy však nesmú byť v rozpore s právom toho - ktorého štátu. Rímskokatolícka cirkev považuje všetok majetok, ktorý je vo vlastníctve jej jednotlivých organizačných zložiek majúcich právnu subjektivitu za svoj majetok a za najvyššieho správcu tohto majetku považuje pápeža. Správu majetku však Rímskokatolícka cirkev nemôže vykonávať v rozpore s predpismi sekulárneho práva a v rozpore s týmito predpismi nemôže so svojím majetkom ani nakladať. 2 pohľadu svetského práva platného v SR je vlastníkom nehnuteľného majetku tá osoba majúca právnu subjektivitu, ktorej svedčí zápis vlastníctva v katastri nehnuteľností (predtým v pozemkovej knihe). Z hľadiska uplatnenia reštitučného nároku je podstatné, ktorý konkrétny útvar cirkvi bol pôvodným pozemnoknižným vlastníkom sporných pozemkov a ktorému konkrétnemu útvaru cirkvi bolo jeho vlastnícke právo odňaté. Tvrdenie súdu o tom, že Rímskokatolícka cirkev bola vlastníčkou uvedených nehnuteľností, nemá oporu v pozemnoknižnej vložke, ani v cirkevnom a ani v svetskom práve. Z pohľadu platného práva, a to tak svetského, ako i cirkevného, je potrebné rozlišovať medzi cirkevným majetkom (ako majetkom buď Rímskokatolíckej cirkvi samotnej, alebo niektorej jej útvaru) a majetkom konkrétneho útvaru Rímskokatolíckej cirkvi. Pozemnoknižná vložka ako verejná listina, správnosť údajov ktorej nebola v tomto súdnom konaní spochybnená, dáva jednoznačnú odpoveď na otázku, kto bol pôvodným vlastníkom dotknutých nehnuteľností pred ich nadobudnutím štátom. Bol ním útvar cirkvi s právnou subjektivitou - „Pásztoi római Katholikus Egyház“. Žalobca nepreukázal, že je subjektom totožným s pôvodným pozemnoknižným vlastníkom. Žalobca ako subjekt práva vznikol (podľa cirkevného práva - najskôr 27.11.1983. kedy nadobudol účinnosť CIC 1983. t.j. dávno potom, ako došlo k prechodu vlastníckeho práva z pôvodného pozemnoknižného vlastníka zapísaného v PKV č. 76 pre k. ú. Pastuchov na štát, pričom farnosti v čase účinnosti CIC 1917 neboli nadané právnou subjektivitou. Podľa kánonu 120 CIC 1983 je právnická osoba svojou povahou trvalá, zaniká však, ak ju kompetentná cirkevná vrchnosť zákonne zruší, alebo ak počas sto rokov nevykonáva žiadnu činnosť. Je nepochybné, že pôvodný pozemnoknižný vlastník ako cirkevná právnická osoba založená podľa dovtedajších cirkevných právnych predpisov nebol priamo zrušený vydaním CIC 1983 a nenastali ani predpoklady uvedené v kánone 120 CIC 1983 pre jeho zánik. Prípis konferencie biskupov Slovenska z 12.03.2002 sa môže vzťahovať výlučne na právne nástupníctvo po zaniknutých útvaroch Rímskokatolíckej cirkvi majúcich právnu subjektivitu. Žalobca však nepreukázal, že by pôvodný pozemnoknižný vlastník zanikol, preto sa na posudzovaný prípade prípis vzťahovať nemôže. Pokiaľ by žalobca preukázal do 30.04.2006, že pôvodný pozemnoknižný vlastník zanikol, oprávnenou osobou by zrejme bol Náboženský fond, resp. jeho právny nástupca - teda osoba odlišná od žalobcu. Žalovaný popiera existenciu rozhodnutia Konferencie biskupov Slovenska o právnom nástupníctve farností, pokiaľ by takéto rozhodnutie bolo skutočne vydané, žalovaný namietá jeho neplatnosť z dôvodu nejasnosti, neurčitosti a nezrozumiteľnosti ako právneho úkonu a najmä, oprávnenie Konferencie biskupov Slovenska také rozhodnutie vôbec vydať so zaväzujúcimi právnymi účinkami. Rímskokatolícka cirkev, ani žiaden z jej útvarov, nemajú právo rozhodovať o tom, ktorý z útvarov Rímskokatolíckej cirkvi si uplatní reštitučný nárok. Konajúci súd vychádzal pri svojom rozhodnutí z potvrdenia Ministerstva kultúry SR, ktoré nie je administratívnym správnym aktom, rozhodnutím, a toto je vydané v rozpore s opatrením Ministerstva kultúry č. 33/2001 v spojení so zákonom č. 192/1992. Odkaz na ust. § 8 ods. 3 reštitučného zákona rovnako neobstojí: Podľa tohto ustanovenia „Pri uplatňovaní práva podľa tohto zákona sú

dotknuté orgány Štátnej správy, obce a iné právnické osoby podľa § 4 povinné spolupracovať a poskytnúť pomoc tomu, kto preukáže, že je oprávnenou osobou." Je teda povinnosťou žalobcu najskôr preukázať, že je oprávnenou osobou a potom môže existovať povinnosť tretích osôb poskytnúť mu pomoc pri uplatnení nároku. (Táto pomoc teda nemôže spočívať v povinnosti preukazovať za žalobcu, že tento je oprávnenou osobou.) Konajúci súd opomenul i tú skutočnosť, že vlastnícke právo pôvodného pozemnoknižného vlastníka odňatím zaniklo - prešlo na štát. Potvrdenia ministerstva kultúry, konferencie biskupov Slovenska a Arcibiskupského úradu Trnavskej diecézy sa pritom viažu na vlastníctvo.

2. Nedostatok pasívnej legitimácie žalovaného

Žalovaný zotrúva na námietky nedostatku svojej vecnej pasívnej legitimácie, pokiaľ žaloba smeruje voči nemu, ako nevlastníkovi, ktorý má sporné nehnuteľnosti len v užívaní a žalobca sa ňou nedomáha uloženia povinnosti prejavu vôle uzavrieť so žalobcom Dohodu o vydaní nehnuteľností, pričom prílohou žaloby by bol samotný text Dohody, ale domáha sa uloženia povinnosti vydať a navrátiť vlastníctvo k nehnuteľnostiam. Poukázal na § 229 CSP („Právoplatné rozsudky ukladajúce povinnosť prejavu vôle nahrádzujú tento prejav.“) R 53/1991 (Ak má byť rozsudkom súdu nahradené vyhlásenie vôle niektorého z účastníkov zmluvy o kúpe nehnuteľnosti, obsah tejto zmluvy musí byť uvedený vo výroku rozsudku, prípadne musí byť vo výroku rozsudku uvedený odkaz na obsah pripojeného písomného vyhotovenia kúpnej zmluvy, ktorá sa tak stáva súčasťou výroku rozsudku. Ak vo výroku rozsudku nie je prevádzaný pozemok náležite individualizovaný (údajom o obci, parcelným číslom katastrálneho územia, prípadne aj údajom o jeho druhu a výmere) a ak tento výrok neobsahuje ani údaj o kúpnej cene, rozsudok nemôže nahradiť nedostatok prejavu vôle predávajúceho s uzavretím kúpnej zmluvy), ust. § 4 ods. 1 zák. č. 161/2005 Z. z., že je povinnou osobou osoba zapísaná ako správca nehnuteľných vecí, ktoré sú vo vlastníctve Slovenskej republiky alebo obce o keď takejto osoby niet, osoba, ktorá má dotknuté nehnuteľné veci vo svojej držbe. Správnosť tejto úvahy možno odôvodniť aj tým, že zmyslom a účelom podania výzvy na vydanie oprávnenou osobou je uzavretie dohody o vydaní nehnuteľností, ktorá je podkladom pre zmenu zápisu vlastníka v katastri nehnuteľností. Zmena zápisu vlastníka je vykonávaná vkladom do katastra nehnuteľností, dohoda o vydaní nehnuteľnej veci preto musí byť vkladuschopnou listinou. Návrhu na zápis zmien v katastri nehnuteľností by nebolo možné vyhovieť, pokiaľ by na strane povinnej osoby vystupoval subjekt, ktorému zápis v katastri nehnuteľností nesvedčí. Z dôvodu právnej istoty je neprípustné vykladať ustanovenie § 4 ods. 1 zák. č. 161/2005 Z. z. tak, že vo vzťahu k tej istej nehnuteľnosti môže byť povinných osôb niekoľko. Povinnú osobu nemožno v každom prípade stotožniť s osobou, ktorej svedčí pasívna legitimácia. Žalovaným je Štátny podnik, ktorý nie je vlastníkom, ale len správcom majetku vo vlastníctve štátu - Slovenskej republiky. Žalovaný ako nevlastník nie je spôsobilý vydať žalobcovi vlastníctvo k nehnuteľnostiam, ktoré nevlastní, a zo zákona ani vlastniť nemôže. Právny poriadok Slovenskej republiky vychádza zo zásady, že nikto nemôže na iného preniesť viac práv, než má sám. Výnimky z tejto zásady sú vždy v právnom predpise výslovne uvedené. Jednou z týchto výnimiek je i ust. § 5 ods. 2 zák. č. 161/2005 Z. z. podľa ktorého: Povinná osoba uzavrie s oprávnenou osobou do 60 dní od doručenia písomnej výzvy dohodu o vydaní nehnuteľnej veci. Reštitučný zákon neuvádza ako má znieť petit návrhu, ani to, kto má v súdnom konaní vystupovať ako žalovaný. Podľa právneho názoru žalovaného sa oprávnená osoba môže domáhať vydania a navrátenia vlastníctva k nehnuteľnostiam len voči tomu, kto jej vlastnícke právo odňal, t.j. štátu. Tomuto právnomu názoru nasvedčuje i ust. § 5 ods. 3 podľa ktorého: ak sídlo povinnej osoby nie je známe, môže oprávnená osoba uplatniť svoje nároky na súde. Podľa § 79 ods. 1 OSP: Konanie sa začína na návrh. Návrh má okrem všeobecných náležitostí (§ 42 ods. 3) obsahovať - ak je účastníkom právnická osoba • názov alebo obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo, ak je pridelené. Pokiaľ znie petit žaloby tak ako je formulovaný v

predmetnej veci, t.j. že žalovaný je povinný vydať nehnuteľnosť, žalobca sa takto môže procesne úspešne domáhať svojich práv len voči vlastníkovi sporných nehnuteľností, nie však voči ich správcovi.

3. Výrok 1. napadnutého rozsudku je nevykonateľný

Druhou alternatívou, ako sa oprávnená osoba môže domáhať svojich práv podľa zák. č. 161/2005 Z. z. je žalovať o nahradenie prejavu vôle - t.j. o uloženie povinnosti uzavrieť dohodu o vydaní nehnuteľností - oprávnenú osobu. Takýto postup je v súlade s dikciou § 5 ods. 2 zák. č. 161/2005 Z. z. podľa ktorého vlastníctvo nadobúda oprávnená osoba (vkladom v katastri nehnuteľností) na základe písomnej dohody s povinnou osobou. Žalobca si však nezvolil ani jednu z vyššie uvedených možností, ale ich kombináciu: žaluje o vydanie vlastníctva nevlastníka. Takto formulovanému žalobnému návrhu by súd nemohol vyhovieť ani v prípade, že by všetky ostatné podmienky pre reštitúciu boli splnené. Reštitučný zákon nevylučuje vlastníka z procesu vydania vlastníctva v súdnom konaní, ako mylne domnieva prvostupňový súd. Zároveň tento rozsudok nie je ani rozsudkom nahrádzajúcim prejav vôle žalovaného uzavrieť dohodu o vydaní nehnuteľností, pričom takáto dohoda nie je obsiahnutá ani vo výroku rozsudku, ani v jeho prílohe (rozsudok prílohu nemá). Na základe tohto rozsudku žalovanému nevzniká povinnosť uzavrieť so žalobcom dohodu o vydaní nehnuteľností podľa zák. č. 161/2005 Z. z. - ktorá by mohla byť vkladuschopnou listinou, a na základe ktorej by žalobca mohol podať návrh na vklad svojho vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností.

4. a 5. Prekluzia žalobou uplatneného reštitučného nároku a predčasnosť žaloby

Prekluzia v prípade nepreukázania práva oprávnenou osobou v zákonnej lehote. Výzva na vydanie nehnuteľností je nepochybne právnym úkonom - sú s ňou späté a od nej sa odvíjajú konkrétne práva a povinnosti oprávnenej a povinnej osoby, prípadne vlastníka dotknutých nehnuteľností. Náležitosti výzvy sú obsiahnuté jednak v zákone č. 161/2005 Z. z. ako aj v zák. č. 40/1964 Zb. v ust. § 34 a nasl. OZ. Oprávnená osoba je povinná preukázať, že je oprávnenou osobou a tiež reštitučný titul. Oprávnená osoba nie je povinná preukázať reštitučný titul súčasne s doručením výzvy, musí ho však preukázať pod sankciou straty práva do 30.04.2006.

Predčasnosť žaloby - neexistencia povinnosti žalovaného uzavrieť so žalobcom dohodu o vydaní. Z ustanovenia § 5 ods. 1 reštitučného zákona jednoznačne vyplýva, že za riadne uplatnenie práva sa považuje splnenie oboch podmienok - t.j. doručenie písomnej výzvy povinnej osobe i preukázanie reštitučného nároku. Takýto výklad nie je extenzívny, ako uvádza žalobca, ale doslovný. Odkladacou podmienkou pre vznik nároku oprávnenej osoby na uzavretie dohody o vydaní nehnuteľností a navrátenie vlastníctva je podľa § 5 ods. 2 reštitučného zákona preukázanie skutočností uvedených v § 3. Vzhľadom k nenaplneniu odkladacej podmienky preukázania reštitučného titulu žalobcovi nárok žalobcu na vydanie vlastníctva na základe výzvy zo dňa 01.04.2006 nikdy nevznikol a žalovanému preto oni nemohla vzniknúť povinnosť vydať mu nehnuteľnosti, ktorých sa domáha. V dôsledku nepreukázania, že žalobca je pôvodným pozemnoknižným vlastníkom, resp. právnym nástupcom pôvodného pozemnoknižného vlastníka do 30.04.2006 prípadný reštitučný nárok žalobcu na vydanie vlastníctva k dotknutým nehnuteľnostiam zanikol prekluziou. Pokiaľ by tento dubiozný nárok nebol prekludovaný, je namieste žalobu zamietnuť z dôvodu nepreukázania vecnej aktívnej legitimácie žalobcu. Vzhľadom k nesprávnemu rozhodnutiu vo výroku 1. - vo veci samej - je nesprávny aj výrok o náhrade trov konania, na ktorých priznanie by mal mať nárok žalovaný. Žalovaný si uplatňuje právo na náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania, ktorých výšku vyčíslil a predložil konajúcemu súdu na pojednávaní o odvolaní.

6. Vyjadrenie žalobcu: Predmetom konania je reštitučný nárok Žalobcu podľa zákona č.

161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam (ďalej len „Reštitučný zákon“). Okresný súd už vo veci raz rozhodol rozsudkom zo dňa 06.03.2014 sp. zn. 6C/238/2008 - 342 tak, že vyhovel žalobe a Žalobcovi priznal náhradu trov konania. Na odvolanie Žalovaného Krajský súd v Trnave v uznesení sp. zn. IOCo/262/2014-393 zo dňa 29.10.2015 zrušil rozsudok okresného súdu zo dňa 06.03.2014 a vec mu vrátil na nové konanie. Úlohou okresného súdu bolo preskúmať oprávnenosť Žalobcu, teda jeho aktívnu legitimáciu v konaní. Ostatné podmienky podľa Reštitučného zákona mal aj krajský súd za preukázané. Žalobca sa stotožňuje s Rozsudkom súdu vo výroku I. je toho právneho názoru, že súd v tejto časti postupoval správne a zákonne. Proti výroku III. Rozsudku podal odvolanie aj sám žalobca, na ktorom zotrváva a žiada, aby súd odvolaniu Žalobcu vyhovel. K námietkam žalovaného uvádza nasledovné skutočnosti:

Okresný súd sa otázke aktívnej legitimácie žalobcu venuje v odseku 49 Rozsudku. Žalobca sa v plnom rozsahu stotožňuje so závermi okresného súdu v tejto otázke. Žalobca jednoznačne spĺňa podmienky stanovené Reštitučným zákonom pre oprávnenú osobu, ktorou je podľa ust. § 2 ods. 2 Reštitučného zákona registrovaná cirkev a náboženská spoločnosť so sídlom na území Slovenskej republiky vrátane ich útvarov, ktoré majú právnu subjektivitu, ktorých nehnuteľná vec prešla do vlastníctva štátu, obce v období od 8. mája 1945, židovským náboženským obciam od 2. novembra 1938 do 1. januára 1990 spôsobom uvedeným v § 3. Pôvodným vlastníkom parcely č. 3561/1 bola Rímskokatolícka pastuchovská cirkev (Rímskokatolícka cirkev v Pastuchove) - „Pásztói római Katholikus Egyház“. Niet pochyb o tom, že išlo o cirkevný majetok a že pôvodný vlastník bol cirkevný subjekt. Žalovaný namieta, že zo strany žalobcu nebolo preukázané, že pôvodný vlastník zanikol alebo bol zrušený. K tejto námietke poukazuje na to, že žalobca uvedenú skutočnosť ani nikdy netvrdil. Žalobca poukázal na to, že v minulosti boli cirkevné subjekty označované rôzne, nakoľko nebol žiaden právny predpis, ktorý by toto označenie jednotne upravil. Z uvedeného dôvodu sa v pozemkovoknižných vložkách objavujú rôzne názvy cirkevných subjektov. Ako správne poukázal okresný súd, nemôže byť ale žiadna pochybnosť o tom, že v tomto prípade vlastník označený v PKV mal právnu subjektivitu a že vlastnícke právo bolo v jeho prospech zapísané v súlade s dobovou právnou praxou. Žalobca rovnako poukázal na to, že farnosť existovala ďaleko predtým, ako došlo k poštátneniu parcely č. 3561/1 a nemožno sa stotožniť s tvrdením Žalovaného, že k vzniku farnosti došlo až 14.11.1994, o čom má svedčiť potvrdenie Štatistického úradu SR. Štatistický úrad SR nie je oprávnený rozhodovať o vzniku cirkevných právnických subjektov a jeho potvrdenie nemá konštitutívne účinky. O uvedenom svedčí napr. aj dokument na stránke <http://www.pastuchov.sk/historia.html>, kde sa výslovne spomínajú písomnosti z rímskokatolíckeho farského úradu v Pastuchove / napr. matriky z rokov 1788-1870 a ich druhopisy z rokov 1827-1895./ Žalobca je totožný s pôvodným pozemkovoknižným vlastníkom, avšak v minulosti vystupoval pod iným názvom. Na uvedenom nemení nič ani skutočnosť, že farnosti získali právnu subjektivitu až prijatím CIC 1983. Rozhodujúce je, že zapísaný pozemkovoknižný vlastník mal v danej dobe právnu subjektivitu a že Žalobca mal právnu subjektivitu aj v čase nadobudnutia účinnosti Reštitučného zákona a nepretržite ju má doposiaľ. Žalobca teda bol oprávnený si v zmysle ustanovení Reštitučného zákona uplatniť reštitučný nárok. Reštitučný zákon ako predpoklad na navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam požaduje, aby cirkev, ktorá v čase odňatia nehnuteľnosti pôsobila na území Slovenskej republiky, bola aj v súčasnosti riadne registrovanou cirkvou so sídlom na území Slovenskej republiky. Túto zákonnú podmienku Rímskokatolícka cirkev spĺňa, nakoľko v zmysle zákona č. 308/1991 Zb. o slobode náboženskej viery a postavení cirkví a náboženských spoločností (ďalej len zákon o slobode náboženskej viery) je Rímskokatolícka cirkev v Slovenskej republike registrovanou a štátom uznanou cirkvou. Rímskokatolícka cirkev v Slovenskej republike je v zmysle zákona o

slobode náboženskej viery, ako aj v zmysle základnej právnej normy Kódexu kanonického práva, oprávnená slobodne rozhodovať o svojich vnútorných záležitostiach, pričom Slovenská republika sa zaviazala túto skutočnosť rešpektovať a nezasahovať do jej vnútorných záležitostí. Žalobca v konaní preukázal, že je útvárom Rímskokatolíckej cirkvi, ktorá je štátom uznanou cirkvou, a že má vlastnú právnu subjektivitu, a teda je oprávnený nadobúdať, vlastníť, spravovať a scudzovať cirkevný majetok. Žalobca tak napĺňa predpoklad podľa ust. § 2 ods. 2 Reštitučného zákona. Oprávnenou osobou podľa ust. § 2 ods. 2 Reštitučného zákona je nielen cirkev ako celok, ale aj jej útvary, ktoré majú vlastnú právnu subjektivitu. Tieto závery potvrdil aj NS SR vo svojom uznesení zo dňa 28.10.2010 spisová značka 1 Cdo 40/2009 a následne ÚS SR v uznesení zo dňa 19.01.2012 spisová značka IV. ÚS 27/2012 - 19., „Podľa § 2 ods. 2 tohto zákona právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam môže uplatniť oprávnená osoba, ktorou je registrovaná cirkev a náboženská spoločnosť so sídlom na území Slovenskej republiky vrátane ich útvarov, ktoré majú právnu subjektivitu, ktorých nehnuteľná vec prešla do vlastníctva Štátu, obce v období od 8. mája 1945, židovským náboženským obciam od 2. novembra 1938 do 1. januára 1990 spôsobom uvedeným v § 3 tohto zákona. Ako oprávnená osoba v takomto prípade teda vystupuje registrovaná cirkev (alebo náboženská spoločnosť so sídlom na území Slovenskej republiky ako celok alebo lei útvar, ktorý má právnu subjektivitu. Nie je to teda len cirkev sama (alebo náboženská spoločnosť) ako celok, ktorá je (výlučným) nositeľom tohto subjektívneho práva: zákonodarca totiž stanovil, že takéto právo má aj útvar cirkvi alebo náboženskej spoločnosti, ktorý má právnu subjektivitu. Podmienkou je, že nehnuteľná vec prešla do vlastníctva štátu v relevantnom čase a relevantným spôsobom. Tým, že zákonodarca v prípade registrovanej cirkvi a náboženskej spoločnosti zvolil takýto spôsob úpravy realizácie uvedeného subjektívneho práva na navrátenie vlastníctva, poskytol im možnosť konať za právnickú osobu inou právnickou osobou pôsobiacou v rámci danej registrovanej cirkvi alebo náboženskej spoločnosti. So zreteľom na § 5 ods. 3 zákona č. 161/2005 Z. z. platí uvedený výklad aj pre nadväzujúce súdne konanie. Rímskokatolícka cirkev je oprávnená sama určovať, ktorý jej útvar má vlastnú právnu subjektivitu a ktorý útvar s právnou subjektivitou bude oprávneným subjektom vo vzťahu k cirkevnému majetku a vykonávať všetky práva s tým spojené, vrátane uplatnenia reštitučného nároku. Ide o správu vnútorných vecí, ktorá je v kompetencii cirkvi samej a Slovenská republika sa zaviazala toto právo akceptovať a chrániť. V tejto súvislosti by sme radi poukázali na Základnú zmluvu uzavretú medzi Slovenskou republikou a Svätou stolicou, ktorá je uverejnená v oznámení Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 326/2001 Z. z. (ďalej len základná zmluva), konkrétne na ustanovenie čl. 1 ods. 1 a 2, podľa ktorého: „Slovenská republika a Svätá stolica (ďalej len 'zmluvné s/rany') sa vzájomne považujú za nezávislé a autonómne subjekty medzinárodného práva a budú tieto princípy uplatňovať vo svojich vzájomných vzťahoch. Zmluvné strany vzájomne uznávajú právnu subjektivitu druhej s/rany, ako aj všetkých právnických osôb a fyzických osôb, ktoré ju majú podľa právneho poriadku Slovenskej republiky alebo podľa kánonického práva.“ Rímskokatolícka cirkev je subjektom sui generis a je jej výlučným právom spravovať svoje vnútorné záležitosti. Jej základnými vlastnosťami je univerzálnosť a jednotnosť. Túto jedinečnosť potvrdzuje súčasná i dobová judikatúra. V tejto súvislosti poukazujeme aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR v otázke cirkevného majetku - napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 119/2002, rozsudok NS SR zo dňa 30.11.2010 spisová značka 2Cdo /208/2009 a uznesenie ÚS SR zo dňa 25.05.2011 spisová značka IV. ÚS/216/2011 - 36 (všetky už súčasťou spisu) Je teda nepochybné, že pôvodný majetok bol majetkom Rímskokatolíckej cirkvi, ktorá jediná je oprávnená rozhodnúť o úprave vlastníckych pomerov k tomuto majetku. V tomto prípade cirkev určila, že týmto subjektom bude Žalobca (t.j. cirkevný subjekt s vlastnou právnou subjektivitou). Žalobca spĺňa predpoklady stanovené v Reštitučnom zákone pre oprávnenú osobu, a teda rozhodnutie

Rímskokatolíckej cirkvi o tom, že Žalobca je v tomto prípade aktívne legitimovaný, je v súlade aj s platnou právnou úpravou Slovenskej republiky. Žalobca ďalej poukazuje na založené potvrdenia - Potvrdenie Ministerstva kultúry SR, cirkevný odbor zo dňa 21.08.2008 a potvrdenie Rímskokatolíckej cirkvi. Trnavskej arcidiecézy, do pôsobnosti ktorej Žalobca patrí, zo dňa 16.12.2013 číslo 9128/13 (obe už súčasťou spisu) a ktoré rovnako svedčia o aktívnej legitimácii Žalobcu. Obe potvrdenia (Rímskokatolíckej cirkvi. Trnavskej arcidiecézy a Ministerstva kultúry SR) preukazujú, že žalobca je oprávnenou osobou pre uplatnenie reštitučného nároku k parcele č. 3561/1. Tieto potvrdenia boli vydané oprávnenými subjektmi a vychádzajú zo správneho skutkového a právneho stavu. Obdobné potvrdenia sú dokladané aj v iných konaniach, predmetom ktorých je reštitučný nárok, pričom doposiaľ takéto potvrdenia neboli spochybnené ani NS SR alebo ÚS SR. Pokiaľ ide o potvrdenie arcidiecézy, arcidiecéza je vo vzťahu k farnosti nadriadenou autoritou a je oprávnená rozhodovať o zriadení, zmene, zrušení farnosti, ako aj o úprave vlastníckych práv farnosti. Vyplýva to z kánonov Kódexu kanonického práva z roku 1983 (CIV 1983): kán. 312, 319, 374, 515, ako aj z prípisu Konferencie biskupov Slovenska z 12.marca 2002 v spojení s uznesením Konferencie biskupov Slovenska zn. 77/ig95/KBS zo dňa 14.9.1995: Čo sa týka označovania farnosti ako útvarov Rímskokatolíckej cirkvi, farnosti spadajúce pod Rímskokatolícku cirkev v Slovenskej republike v minulosti mali a nepretržite majú právnu subjektivitu, vlastnili a vlastnia hnutel'ný a nehnuteľný majetok, pričom v minulosti vystupovali pod rôznymi označeniami a názvami tak ako sú uvádzané aj v pozemkovoknižných vložkách, a to napríklad: Rímskokatolícky farský úrad v určitej obci alebo katastrálnych území. Rímskokatolícka cirkev v určitej obci alebo katastrálnom území. Rímskokatolícka cirkevná obec v určitej obci. To znamená, že sa jedná o totožný právny subjekt, ktorý v minulosti vystupoval pod iným označením. Žalobca nesúhlasí ani s námietkou žalovaného ohľadom (údajného) nedostatku jeho pasívnej legitimácie. Povinnú osobu definuje ust. § 4 ods. 1 Reštitučného zákona ako lex specialis nasledovne: „Povinnou osobou je právnická osoba, ktorá ku dňu účinnosti tohto zákona spravuje nehnuteľné veci vo vlastníctve Slovenskej republiky, obce alebo nehnuteľnú vec drží.“ Teda povinnou osobou nie je Slovenská republika ako vlastník, ale osoba, ktorá spravuje pozemky vo vlastníctve Slovenskej republiky. V tomto prípade bolo preukázané, že správcom parcely č. 3561/1 vo vlastníctve Slovenskej republiky je práve Žalovaný. Pasívna legitimácia Žalovaného v tomto spore je založená samotným Reštitučným zákonom ako lex specialis, ktorý obsahuje zákonnú delegáciu a zákonné zmocnenie udelené správcovi nehnuteľnosti vo vlastníctve štátu konať v mene štátu vo veciach navrátenia nehnuteľnosti v zmysle reštitučného zákona. Žalovaná má postavenie povinnej osoby v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z. a žalobca ako oprávnená osoba správne proti žalovanému uplatnil právo na navrátenie vlastníctva. Z tohto ustanovenia vyplýva, že povinnou osobou nie je Slovenská republika, ale právnická osoba, ktorá vec vo vlastníctve Slovenskej republiky spravuje alebo drží; pri existencii takejto osoby z uvedeného reštitučného zákona nemožno vyvodiť iný záver ako ten, že uvedená právnická osoba je pasívne vecne legitimovaná v spore o nárokoch oprávnenej osoby na súde.“

„Lehota na uzavretie dohody o vydaní veci upravená v § 5 ods. 2 zákona č. 282/1993 Z. z. o zmiernení niektorých majetkových krívd spôsobených cirkvám a náboženským spoločnostiam je podľa odvolacieho súdu lehotou poriadkovou a jej máme uplynutie v preskúmvanej veci nemá žiaden vplyv na platnosť dohody, ktorá bola medzi povinnou a oprávnenou osobou neskôr uzavretá.“ (rozsudok NS SR z 29. júna 2004, sp. zn. 1 Sž-o-KS 2/04). Aj keď citované rozhodnutie NS SR sa týka zákona č. 282/1993 Z. z., ktorý predchádzal Reštitučnému zákonu, tieto závery je možné aplikovať aj v tomto prípade. Je nepochybné, že ak NS SR uznal platnosť dohody, ktorá bola uzavretá po uplynutí zákonnej lehoty, potvrdil tým, že márnym uplynutím lehoty sa na postavení povinnej osoby nič nezmenilo. Rovnako nemôže obstať ani námietka o nevykonateľnosti výroku I. Rozsudku, ktorým súd uložil Žalovanému povinnosť

vydať a navrátiť vlastníctvo k parcele č. 3561/1. Takto formulovaný výrok je v súlade s úpravou v Reštitučnom zákone, pričom nárok uplatnený podľa Reštitučného zákona bol predmetom už mnohých konaní, a to aj pred NS SR a ÚS SR a v ani jednom prípade nebolo skonštatované, že by petit znejúci na „vydať a navrátiť vlastníctvo“ bol nesprávny, nevykonateľný alebo neurčitý. K námietke Žalovaného, že na podklade Rozsudku nebude môcť príslušný orgán zapísať vlastnícke právo záznamom by sme chceli poukázať na rozhodnutia NS SR 1Sžr 147/2013 a 1Sžr 175/2013, v ktorých NS SR vyslovil záver, že právoplatné rozsudky vydané podľa zákona č. 161/2005 Z. z. nahrádzajú vôľu povinnej osoby s obsahom uvedeným vo výroku rozsudku a že v prípadoch, kedy povinná osoba napriek právoplatnému rozsudku nesplní povinnosť vydať nehnuteľnosti, výrok právoplatného rozsudku vydaný podľa zákona č. 161/2005 Z. z. sám osebe nahrádza prejav vôle a podpis povinnej osoby v dohode o vydaní veci. Podľa právneho názoru NS SR má k zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na podklade takejto dohody o vydaní v spojení s právoplatným rozsudkom vydaným podľa zákona č. 161/2005 Z. z. dôjsť vkladom. Uvedený záver NS SR bol potvrdený aj zo strany ÚS SR v rozhodnutí 111.OS 377/2015.

Napokon nemožno súhlasiť ani s námietkami žalovaného o preklúzii práva žalobcu či predčasnosti žaloby, ktoré žalovaný odvodzuje od údajného neuplatnenia nároku žalobcu riadne a včas. Trvá na tom, že žalobca si svoj nárok uplatnil v súlade s ustanoveniami reštitučného zákona kvalifikovanou výzvou a nakoľko nedošlo k uzavretiu dohody o vydaní, uplatnil si svoj nárok žalobou na súde. V oboch prípadoch (výzva aj žaloba) tak učinil v zákonom stanovenej lehote. Ustálená súdna prax, v zmysle ktorej pre riadne uplatnenie práva postačovalo, ak vo výzve boli nehnuteľnosti identifikované odkazom na pozemkovoknižnú vložku a katastrálne územie (pozri Uznesenie NS SR - 4 Cdo 247/2009 nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 12/2010 - 47, nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 206/2010 - 42. nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 42/2012, uznesenie NS SR zo dňa 28.10.2010 sp. zn. 1 Cdo 48/2009 v spojení s uznesením ÚS SR zo dňa 19.01.2012 sp. zn. IV. ÚS 27/2012 - 19). Žalobca vo výzve identifikoval nehnuteľnosti podľa PKV a katastrálneho územia a súčasne vo výzve presne označil jednotlivé parcely, ktorých sa domáhal, priložil predmetné PKV č. 76 a 1553, LV č. 859, identifikáciu parciel a potvrdenie o svojej právnej subjektivite a pridelení IČO.

Reštitučný titul žalobca označil vo výzve slovne, ako aj označením konkrétneho zákonného ustanovenia a zároveň odkázal na zápis v PKV, z ktorého tento dôvod vyplýva (pozri PKV č. 76 k. ú. Pastuchov, časť B por. č. 4a 5 a PKV č. 1553 k. ú. Pastuchov časť B por. č. 1). V zmysle konštantnej súdnej praxe (pozri vyššie) postačovalo, ak oprávnená osoba označila reštitučný titul odkazom na zápis v pozemkovoknižnej vložke, z ktorého je tento zistiteľný.

Je teda zrejmé, že reštitučná výzva žalobcu podľa konštantnej judikatúry súdov jednoznačne spĺňa podmienky reštitučného zákona, a teda nedošlo a ani nemohlo dôjsť k preklúzii nároku Žalobcu a rovnako nemožno hovoriť ani o predčasnosti žaloby. Z vyššie uvedených skutočností a dôkazov, ako aj skutočností a dôkazov už skôr uvedených vyplýva, že v konaní boli splnené a preukázané všetky podmienky, ktoré reštitučný zákon požaduje pre úspešnosť v konaní, a teda okresný súd postupoval správne, keď žalobe vyhovel. Z uvedených dôvodov preto navrhuje, aby Krajský súd v Trnave ako odvolací súd vydal rozsudok:

„Krajský súd v Trnave rozsudok Okresného súdu Piešťany zo dňa 27.04.2017 sp. zn. 6C/238/2008 - 575 potvrdzuje vo výroku I.“

Vo vzťahu k výroku III. Rozsudku odkazuje na odvolanie, ktoré sme proti tomuto výroku podali a v plnom rozsahu sa pridriavame podaného odvolania.

7. Odvolanie žalobcu proti výroku III. o náhrade trov konania z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) 3 i^h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako „OSP“), nakoľko súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolanie odôvodňuje nasledovne predmetom konania je reštitučný nárok Žalobcu podľa zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam (ďalej len „Reštitučný zákon“) Rozsudkom súd I. inštancie rozhodol, že I. zaviazal žalovaného k povinnosti vydať a navrátiť vlastnícke právo k parcele č. 3561/1, II. zastavil konanie v časti týkajúcej sa vydania dokumentácie v dôsledku späťvzatia návrhu v tejto časti žalobcom, III. žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. Žalobca sa stotožňuje s Rozsudkom súdu vo výrokoch I. a II. a je toho právneho názoru, že súd v tejto časti postupoval správne a zákonne. Žalobca však namieta rozsudok vo výroku III. a je toho právneho názoru, že rozsudok je v tejto časti nezákonný, nedôvodný, neopodstatnený, zmätočný, súd nesprávne právne vec posúdil, neúplne zistil skutkový stav veci a postupom a rozhodnutím súdu došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces.

Okresný súd Rozsudok v časti týkajúcej sa nároku na náhradu trov konania odôvodnil nasledovne: „O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol aj bez návrhu (§ 262 ods. 1 CSP) tak, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania v zmysle § 255 ods. 2 CSP, a to s prihliadnutím na § 256 ods. 1 CSP, nakoľko konanie bolo zastavené v Časti vydania dokumentácie prislúchajúcej k spornej nehnuteľnosti (výrok II.) na základe čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom, ktoré nebolo vecne ničím zdôvodnené (len poukaz na uznesenie odvolacieho súdu), teda v tejto časti žalobca v zmysle § 256 ods. 1 CSP procesne zaviniť zastavenie konania a náhrada trov v tejto časti patrí protistrane (pozn. súdu - možno hodnotiť ako neúspech žalobcu). Vychádzajúc z toho, že predmetom konania bol jednak nárok žalobcu na vydanie sporných nehnuteľností ako i nárok na vydanie dokumentácie prislúchajúcej k tejto nehnuteľnosti možno uzavrieť, že nárok žalobcu uplatnený žalobou pozostával z 2 nárokov, pričom úspech mal žalobca len vo vzťahu k jednému z nich. vo vzťahu k nároku na vydanie dokumentácie zobral žalobu späť (jeho neúspech). Nakoľko predmet konania sa nedá matematicky (číselne) vyjadriť, teda nedá sa percentuálne vyjadriť úspech / neúspech tej ktorej sporovej strany, súd posúdil úspech / neúspech sporových strán tým spôsobom, že žalobca mal úspech v 1/2 jeho nároku uplatneného žalobou, a preto vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“ Z uvedeného vyplýva, že okresný súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa ust. § 255 ods. 2 CSP s tým, že Žalobca si (podľa názoru súdu) uplatnil 2 nároky, a to nárok na vydanie a navrátenie vlastníctva k parcele č. 3561/1 a nárok na vydanie dokumentácie. Keďže Žalobca vzal žalobu v časti týkajúcej sa dokumentácie späť, súd dospel k záveru, že Žalobca mal úspech v Časti vydania a navrátenia vlastníctva. Čo podľa súdu predstavuje úspech v % uplatneného nároku, a teda žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. S uvedeným záverom nie je možné súhlasiť, a to z nasledovných dôvodov: Podľa ust. § 255 CSP: „(1) Súd prizná sýrane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. (2) Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“ Podľa ust. § 256 ods. 1 CSP platí: „(1) Ak strana procesne zaviniť zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.“ Zo žiadneho ustanovenia CSP nevyplýva, že pri rozhodovaní o trovách konania sa späťvzatie návrhu rovná neúspechu vo veci. Práve naopak, ust. § 255 CSP upravuje zásadu úspechu v konaní vo vzťahu k právu na náhradu trov konania a ust. § 256 ods. 1 CSP (ako lex specialis) upravuje zásadu zavinenia za zastavenie konania vo vzťahu k právu na náhradu trov konania. Namieta preto správnosť záveru súdu, podľa ktorého späťvzatie návrhu v časti týkajúcej sa dokumentácie predstavuje 50 % neúspech Žalobcu v konaní. Žalobca mal v konaní plný úspech, keďže súd vyhovel jeho žalobe a Žalovaného zaviazal k povinnosti na vydanie a

navrátenie vlastníctva k parcele č. 3561/1, a preto mu prináleží právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Vo vzťahu k dokumentácii vzal Žalobca späť svoj návrh, a preto ak bol súd toho právneho názoru, že je dané zavinenie Žalobcu na zastavení konania v časti dokumentácie, nič mu nebránilo, aby priznal právo na náhradu trov konania v tejto časti protistrane. Súd mal teda aplikovať ust. § 255 ods.1 CSP vo vzťahu k nároku Žalobcu a ust. § 256 ods. 1 CSP (samozrejme, za predpokladu preukázania zavinenia u Žalobcu) vo vzťahu k Žalovanému. K uplatneniu zásady úspechu v konaní chce poukázať aj na ust. § 217 ods. 1 CSP, podľa ktorého: „Pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia...“ a nález ÚS SR zo dňa 23.05.2014 sp. zn. IV LIS 55/2014 - 37, v ktorom ÚS SR vyslovil právny názor: „Miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu, ktorý bol naposledy urobený vo veci samej.“

Nález ÚS SR zo dňa 23.05.2014 sp. zn. IV LIS 55/2014 - 37 (kópia)

Aj vzhľadom na citované ustanovenie CSP a nález ÚS SR vyplýva, že Žalobca mal v konaní plný úspech, nakoľko predmetom konania bol už len nárok na vydanie a navrátenie vlastníctva k parcele č. 3561/1 a súd tomuto nároku vyhovel.

Rovnako nemožno súhlasiť s názorom súdu, že predmet konania sa nedá matematicky (číselne) vyjadriť. Podaním zo dňa 10.03.2014 sme vyčíslili náhradu trov konania, pričom súčasťou vyčíslenia je aj znalecký posudok č. 9/2014 zo dňa 09.03.2014, vyhotovený Ing. Vladimírom Rakytom, znalec z odboru Lesníctvo, odvetvia Hospodárska úprava lesov, Pestovanie lesov. Spracovanie dreva. Odhad hodnoty lesov. Odhad škôd lesných porastov, ktorým bola hodnota parcely č. 3561/1 stanovená na sumu 86.487.34 €. Je teda nepochybné, že hodnotu parcely č. 3561/1 je možné stanoviť a táto aj bola určená a súdu preukázaná. Na základe uvedeného bola podľa ust. § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „Vyhláška“) stanovená základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby na 599,17 € bez DPH. Pokiaľ ide o dokumentáciu, jej hodnotu nie je možné stanoviť, a preto je potrebné vo vzťahu k nej aplikovať ust. § 11 ods. 1 písm. a) Vyhlášky, podľa ktorého je základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby 1/13 výpočtového základu. S poukazom na základnú sadzbu tarifnej odmeny za 1 úkon právnej pomoci vo vzťahu k parcele č. 3561/1 a vo vzťahu k dokumentácii je zjavné, že vo vzťahu k dokumentácii by náhrada trov konania za úkony právnej pomoci predstavovala maximálne 10 % náhrady trov konania stanoveného k parcele č. 3561/1. Z uvedeného je tak nepochybné, že nič nebráni súdu, aby rozhodol o nárokoch na náhradu trov konania a o výške tejto náhrady.

Zároveň, aj s poukazom na vyššie uvedené vyplýva, že nemožno porovnávať a klásť na roveň hodnotu parcely č. 3561/1 a hodnotu dokumentácie. Preto, ak by sa aj odvolací súd (napriek uvedeným skutočnostiam) stotožnil so záverom okresného súdu o tom, že v dôsledku spät'vzatia návrhu v časti dokumentácie nemal Žalobca plný úspech vo veci (čo odmietame), v nijakom prípade nemožno hovoriť o úspechu len v nakoľko hodnota dokumentácie je vo vzťahu k hodnote parcely č. 3561/1 neporovnateľná a zanedbateľná. Aj v takom prípade by však Žalobcovi mala byť priznaná náhrada trov konania v plnom rozsahu, resp. minimálne v rozsahu 90 %.

V tejto súvislosti predkladá súdu aj uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo 441/2013 zo dňa 18.06.2014, ktorým NS SR zrušil rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 18.09.2013 spisová značka 11Co/94/2012 - 550 vo výroku o trovách konania. Aj v tomto prípade Krajský súd v Trnave pri rozhodovaní v obdobnej veci podľa Reštitučného zákona nepriznal žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania, pričom žalobca mal 98,3 % - ný úspech v konaní. Na podklade podaného dovolania NS SR zrušil napadnuté rozhodnutie a Krajský súd v Trnave následne uznesením zo dňa 29.06.2015 sp. zn. 11Co/575/2014 - 631 už priznal žalobcovi ako úspešnému účastníkovi konania náhradu trov konania a trov právneho

zastúpenia postupom podľa ust. § 10 ods. 2 Vyhlášky. Ako vyplýva z odôvodnenia uznesenia NS SR:

„Odvolací súd pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z § 142 ods. 2 OSP, podľa ktorého, ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Dovolací súd poznamenáva, že toto ustanovenie zotrúva na zásade zodpovednosti za úspech v konaní a stanovuje, že v prípade čiastočného úspechu v konaní účastníci konania majú právo na pomernú náhradu trov konania v závislosti od pomeru úspechu. iba v prípade, ak pomer úspechu je v zásade rovnovážny súd môže rozhodnúť, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Za predpokladu, že predmetom konania nie je peňažné plnenie, býva určenie pomeru úspechu a neúspechu závislé od úvahy súdu, on ktorej musí súd vychádzať z konkrétnych okolností danej veci. Základným hľadiskom je povinnosť súdu rešpektovať zásadu zodpovednosti za výsledok konania, pod ktorom treba rozumieť právne následky, ktoré vyvolá rozhodnutie súdu v Dorovnaní s tým, čo bolo cieľom návrhu alebo obrany daného účastníka.

Z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, že odvolací súd svoje rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil len s poukazom na § 224 ods. 1, 2 v spojení s § 142 ods. 2 OSP majú za to, že navrhovateľke mala v konaní úspech len pomerný. Takéto všeobecné odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu nezodpovedá požiadavke na riadne a presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Nevyplyva z neho, či a ako posúdil splnenie základných zákonných predpokladov pre použitie § 142 ods. 2 O.s.p. v prejednávanej veci.“

Žalobca sa návrhom domáhal vydania a navrátenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktorých bol pôvodným vlastníkom (resp. jeho predchodca), boli mu v období predchádzajúceho režimu protiprávne štátom odňaté a prijatím Reštitučného zákona sa štát snažil aspoň čiastočne kompenzovať krivdu, ktorú Žalobca ako oprávnená osoba musel znášať. Žalobca riadne a včas vyzval Žalovaného ako povinnú osobu na vydanie dotknutých nehnuteľností a navrátenie vlastníctva k nim. Žalovaný mu tieto nehnuteľnosti dobrovoľne nevydal, a preto Žalobca nemal inú možnosť, než domáhať sa svojho práva žalobou na súde. Je zrejmé, že zo strany Žalobcu nešlo o svojvoľné alebo zjavne neúspešne uplatnenie a bránenie svojho práva, čo napokon potvrdil aj sám súd, ktorý vyhovel žalobnému návrhu Žalobcu vo veci samej. Vychádzajúc zo skutočností, že Žalobca mal v konaní plný úspech a skutočností, že Žalobca nijako nezavinil začatie súdneho konania, nie je možné dospieť k inému záveru než, že Žalobcovi patrí popri práve na vydanie a navrátenie nehnuteľností a vlastníctva k nim aj právo na náhradu trov konania, ktoré mu skutočne a preukázateľne vznikli. Zdôrazňuje, že Žalobca počas celého konania postupoval tak, aby konanie prebiehalo efektívne, hospodárne a nedochádzalo k zbytočným prietahom v konaní, čím sa snažil aj minimalizovať náklady spojené s konaním na oboch stranách. V tejto súvislosti poukazujeme aj na špecifickosť predmetu konania, ako aj neochotu protistrany poskytnúť mu v tomto smere akúkoľvek pomoc a súčinnosť, v dôsledku čoho si Žalobca musel obstaráť všetky podklady vlastným úsilím a pričinením. Žalovaný tým konal v rozpore so svojou povinnosťou podľa ust. § 8 ods. 3 Reštitučného zákona. Pokiaľ by Žalovaný dobrovoľne vydal Žalobcovi nehnuteľnosti, vydania ktorých sa domáhal a navrátil vlastnícke právo k nim, k podaniu žaloby vôbec nemuselo dôjsť. Prípadne, ak by Žalovaný poskytol Žalobcovi pomoc a súčinnosť v súdnom konaní, viedlo by to k skráteniu súdneho konania, k nižším nákladom na oboch stranách a napokon aj k zníženiu zaťaženia samotného súdu.

Okresný súd svoje závery napadnuté týmto odvolaním ani dostatočným spôsobom neodôvodnil, v dôsledku čoho je Rozsudok v napadnutej časti nepreskúmateľný, zmätočný a v rozpore s povinnosťou súdu vyplývajúcou z ust. § 220 ods. 2 CSP. Citované zákonné ustanovenie § 220 ods. 2 je potrebné, z hľadiska práva na súdnu ochranu podľa Čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru ESRP tak.

že v rozhodnutí musí súd uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o taký argument, ktorý je pre konanie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr.; Georiadis proti Grécku z 29.05.1997. Higgins proti Francúzsku z 19.02.1998). Okresný súd uvedeným spôsobom nepostupoval a odôvodnenie Rozsudku v napadnutej časti nekorešponduje s povinnosťou súdu uvedenou v ustanovení § 220 ods. 2 CSP ani s judikatúrou ESLP a vymyká sa zásadám formálnej logiky.

Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že práve tieto súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.; obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).“

Do pozornosti dáva, že aj v zmysle súdnej praxe NS SR a ÚS SR osobe oprávnenej podľa Reštitučného zákona patrí náhrada trov konania, ktoré jej v súvislosti s bránením jej práva vznikli a nepriznanie trov (čo i len čiastočné) je v rozpore so základným právom Žalobcu na súdnu ochranu garantovaným v článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru a ochrane ľudských práv a základných slobôd a v rozpore s právom Žalobcu na ochranu majetku garantovaným v článku 1 dodatkového protokolu k Dohovoru:

a) Nárok na náhradu trov konania je súčasťou základného práva žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (napr. I. ÚS 48/05, II. ÚS 272/08).

b) „Výklad náhrady trov konania nesmie obmedzovať, resp. brániť v reálnom uplatnení základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 1 Dodatkového protokolu. Zmyslom a účelom náhrady trov konania v konaní pred všeobecným súdom je poskytnúť úspešnému účastníkovi alebo účastníkovi, ktorému to priamo priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecne/ a časovej súvislosti s konaním musel alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusel zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom. Výnimky z tohto pravidla musí ustanoviť zákon (čl. 46 ods. 4 a § 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). /V tieto výnimky sa musia uplatňovať len za splnenia všetkých zákonom ustanovených podmienok a skôr reštriktívne.“ (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 17. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 31/04).

Napokon Žalobca poukazuje aj na ust. § 3 ods. 3 druhá veta Reštitučného zákona, podľa ktorého: „Nehnutelná vec sa vydá oprávnenej osobe s dokumentáciou, ktorá k tejto prislúcha.“ Z uvedeného vyplýva, že povinnosť vydať dokumentáciu spolu s nehnuteľnosťami je zákonnou povinnosťou Žalovaného. Bez ohľadu na to, či Žalobca v žalobe požaduje uloženie uvedenej povinnosti alebo nie. Žalovaný je povinný ju splniť, a teda aj z tohto dôvodu nemôže obstať záver súdu o tom, že v dôsledku späťvzatia návrhu v časti dokumentácie mal Žalobca iba polovičný úspech.

Z uvedených skutočností vyplýva, že:

- a) Žalobca mal v konaní plný úspech, a teda mu prináleží právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu;
- b) Späťvzatie návrhu na vydanie dokumentácie nie je možné považovať za neúspech (ani čiastočný) v konaní;
- c) Hodnota dokumentácie je v porovnaní s hodnotu parcely č. 3561/1 zanedbateľná a neporovnateľná;
- d) S poukazom na celkový priebeh konania a postoj účastníkov konania je zrejmé, že Žalobca

vyvíjal maximálne úsilie, ktoré je možné od neho požadovať, aby súd mohol čo najskôr vo veci rozhodnúť. Na druhej strane Žalovaný svojim konaním nielenže nijako nepomohol Žalobcovi, ale prispel k predĺženiu konania a tým aj nárastu nákladov na oboch stranách a v konečnom dôsledku aj k zaťaženosti súdu;

e) V priebehu celého konania, ktoré trvalo viac ako 8 rokov. Žalobcovi bez jeho zavinenia reálne vznikli značné náklady v priebehu konania a bolo by v rozpore s princípom spravodlivosti, ak by mu ako úspešnému účastníkovi konania nebola priznaná náhrada trov konania, ktorá by mala byť aspoň čiastočnou kompenzáciou vynaložených nákladov. Radi by sme zdôraznili, že náhrada trov konania, ktorá má byť priznaná Žalobcovi, je odlišná od odmeny advokáta a nemožno ju s ňou zamieňať;

f) Zo strany Žalobcu nešlo o bezdôvodné alebo zrejme bezúspešné uplatnenie práva, o čom svedčí skutočnosť, že súd jeho žalobe vyhovel.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti je zřejmé, že okresný súd pochybil, keď Žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania, ktoré mu vznikli a ktorých náhrada mu bezpochyby patrí. Navrhujeme preto, aby Krajský súd v Trnave vydal rozhodnutie, ktorým rozsudok Okresného súdu Piešťany zo dňa 27.04.2017 sp. zn. 6C/238/2008 - 575 vo výroku III. o náhrade trov konania zruší a vec vráti okresnému súdu v tejto časti na ďalšie konanie, alebo alternatívne, rozhodnutie, ktorým rozsudok Okresného súdu Piešťany zo dňa 27.04.2017 sp. zn. 6C/238/2008 - 575 vo výroku III. o náhrade trov konania zmení tak, že Žalobcovi prizná právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Žalobca si súčasne uplatňuje aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou- žalovaným, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu I. inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), e) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že rozsudok súdu I. inštancie je vo výroku I. vecne správne. V prípade odvolania žalobcu voči výroku o náhrade trov, v časti prislúchajúcej rozhodnutiu o vydaní nehnuteľnosti- výroku I dospel odvolací súd k záveru, že nie sú predpoklady pre potvrdenie ani zrušenie rozhodnutia. No v súvisiacej často zastavenia konania vo výrok trov., bolo potrebné rozhodnutie o trovách zrušiť, pre nedostatočné právne posúdenie, a vrátiť súdu I. inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Odvolací súd poukazuje na dodržanie lehoty výzvou na navrátenie vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam, pretože listom č. 78/2006 zo dňa 12.04.2006 žalobca vyzval žalovaného na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam a na vydanie nehnuteľných vecí v k. ú. Pastuchov - Pkn vl.č. 1553, a to s poukazom na ust. zákona č. 161/2005 Z.z. (§ 5 ods.1). Nehnuteľnosti označil ako zapísané na Pkn č. 76 v kat. území Pastuchov, a to: par. č. 3561/1 - lesný pozemok o výmere 125.822 m², parcela číslo 3561/2a - lesný pozemok o výmere 21.720 m² a parc. číslo 3561/2b - lesný pozemok o výmere 21.724 m², ktoré prešli do vlastníctva Československého štátu v správe pôd. odboru rady ONV v Hlohovci podľa PKV č. 1553 pre kat. úz. Pastuchov a na list vlastníctva č. 859 pre kat. úz. Pastuchov. Druh pozemku, nehnuteľnosti bol zistený podľa identifikácie parciel č. 235/2006 zo dňa 7.3.2006; predmetom výzvy je parcela číslo 3561/1 lesný pozemok o výmere 169.266 m², do ktorej boli zlúčené par. č. 3561/1, 3561/2a a 3561/2b. Podľa priloženej doručenky bola výzva doručená žalovanému dňa 24.04.2006.

10. S poukazom na ust. § 5 reštitučného zákona žalobca po márnom uplatnení práva na navrátenie vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam voči žalovanému ako povinnej osoby formou písomnej výzvy v zákonom stanovenej lehote do 30.4.2006 (pozri bod 24. odôvodnenia) si uplatnil svoj nárok na súde podanou žalobu dňa 20.4.2007, t.j. v zákonnej 12 mesačnej lehote od doručenia výzvy (doručená žalovanému dňa 24.4.2006). Reštitučná výzva vychádzajúc z jej obsahu je jednoznačná v tom, kto ju podáva (žalobca), komu je určená (žalovanému), čo je jej obsahom (nárok na vrátenie vlastníctva k označenej nehnuteľnosti - § 5 zákona č. 161/2005 Z.z) či je titulom k navráteniu vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam (§ 3 ods. 1 písm. c/ - odňatie bez náhrady v zmysle zákona č. 46/1948 Zb.).

17. pre preukázanie oprávnenej osoby žiadajúcej vydanie predmetných nehnuteľností odvolací súd poukazuje najskôr na :

- **Pkv č.76** pre Pastuchov ; z prekladu obsahu jej časti B prekladateľom PhDr. Štefanom Huszárom (č.l. 236) je zistené , že výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností (pôvodne parcely č. 3561/1, č. 3561/2a, č. 3561/2b) bola v čase odňatia Rímskokatolícka cirkev Pastuchov (Pásztoi római Katholikus Egyház). Z poznámky pod por. č. 5 tejto časti PKV č. 76 vyplýva, že podľa výmeru ONV v Hlohovci zn. 611-28/4-1949 sa parcela č. 3561/1, parcela č. 3561/2a a parcela č. 3561/2b (a iné) odpisujú do vložky č. 1553. Z Pkv č.1553 pre Pastuchov vyplýva, že par. č. 3561/1 o výmere 125.822 m2, par. č. 3561/1a o výmere 21.720 m2 a par. č. par. č. 3561/2b o výmere 21.724 m2 boli podľa výmeru pôdohospodárskeho referátu ONV v Hlohovci z 28.4.1949 zn. 611-28/4-1949 odpísané z vložky č. 76 a boli zapísané do tejto vložky č. 1553 a súčasne sa vkladá k nim vlastnícke právo pre Československý štát.

- **z výmeru č. 611-28/4-1949 zo dňa 29.04.1949** pôdohospodárskeho odboru rady Okresného národného výmeru v Hlohovci (č.l. 75) vyplýva, že v zmysle § 1 ods. 2 a 3 zák. č. 46/1948 Sb. došlo zo strany štátu k vykúpeniu všetkých pozemkov, ktoré boli v rozhodnom čase vo vlastníctve Rímskokatolíckej cirkvi v Pastuchove a ktoré boli zapísané vo vložke č. 76 kat. úz. obce Pastuchov, s tým, že o náhrade za vykúpenú pôdu malo byť rozhodnuté samostatne. O výmere boli upovedomení okrem iných aj: , RK farár ako správca majetku RK cirkvi v Pastuchove. Z odôvodnenia vyplýva, že sa jednalo o majetok (subjektu) rímskokatolíckej cirkvi.

-**Ministerstvo kultúry SR, cirkevný odbor** ako ústredný orgán štátnej správy vo veciach cirkví a náboženských spoločností potvrdilo dňa 21.8.2008, že Rímskokatolícka cirkev je v Slovenskej republike v zmysle z.č. 308/1991 Zb. registrovanou cirkvou. Pri skúmaní právnej subjektivity organizačných zložiek je treba vychádzať z ich vnútorných predpisov. Ďalej sa v potvrdení uvádza, že farnosti sú právnymi nástupcami rímskokatolíckych fondov, školských fondov, fár, kostolov, oltárnictiev, obročí a iných rímskokatolíckej cirkvi patriacich fundácií a základnín majúcich podstatu rímskokatolíckej cirkvi vlastnú. Prechádza na ne všetok hnutel'ný aj nehnuteľný majetok zapísaný v pozemkovej knihe alebo v katastri nehnuteľností.

-**z prípisu konferencie biskupov Slovenska zo dňa 12.3.2002 (č.l. 184)** vyplýva, že obsahuje nahlásenie údajov ohľadne Rímskokatolíckej cirkvi súhlasne s ust. § 13 a § 22 zákona č. 308/1991 Zb., pričom z obsahu prípisu vyplýva, že farnosti sú právnymi nástupcami rímskokatolíckych fondov, školských fondov, fár, kostolov, oltárnictiev, obročí a iných rímskokatolíckej cirkvi patriacich fundácií a základnín majúcich podstatu rímskokatolíckej cirkvi vlastnú. Prechádza na ne všetok hnutel'ný aj nehnuteľný majetok zapísaný v pozemkovej knihe alebo v katastri nehnuteľností.

-podľa potvrdenia Arcibiskupského úradu Trnavskej diecézy o právnom nástupníctve zo dňa 16.12.2013 (č.l. 229) právnym subjektom s právom nástupníctva vo vlastníctve nehnuteľností Rímskokatolíckej cirkvi, ktoré je vedené v PKV č. 76 pre kat. úz. Pastuchov zapísané na subjekt „Rímskokatolícka cirkev Pastuchov“ je Rímskokatolícka cirkev, Farnosť Pastuchov.

-uznesenia KBS zn. 77/1995/KBS zo dňa 14.9.1995 vyplýva, že: „Nehnuteľnosti, ktoré sú zapísané na Rímskokatolícku cirkev bez uvedenia farnosti alebo biskupstva, vedené na rímskokatolíckej škole, sirotince, zrušené rády, spoly a iné cirkevné organizácie patria do vlastníctva tohto biskupstva, na území ktorého sa nachádzajú.“

- Ministerstvo kultúry SR, cirkevný odbor ako ústredný orgán štátnej správy vo veciach cirkví a náboženských spoločností potvrdilo dňa 25.4.2016, že Rímskokatolícka cirkev je v Slovenskej republike v zmysle z.č. 308/1991 Zb. registrovanou cirkvou. Pri skúmaní právnej subjektivity organizačných zložiek je treba vychádzať z ich vnútorných predpisov. Ďalej sa v potvrdení uvádza, že farnosti sú právnymi nástupcami rímskokatolíckych fondov, školských fondov, fár, kostolov, oltárnictiev, obročí a iných rímskokatolíckej cirkvi patriacich fundácií a základnín majúcich podstatu rímskokatolíckej cirkvi vlastnú. Prechádza na ne všetok hnutel'ný aj nehnuteľný majetok zapísaný v pozemkovej knihe alebo v katastri nehnuteľností. Súčasne obsahuje potvrdenia o tom, že Rímskokatolícka cirkev, Farnosť Pastuchov, IČO: 34 014 250 má právnu subjektivitu a je právnym subjektom s právom nástupníctva vo vlastníctve nehnuteľností Rímskokatolíckej cirkvi, ktoré sú vedené v PKV č. 76 pre kat. úz. Pastuchov zapísané na subjekt „Rímskokatolícka cirkev Pastuchov“ s označením „Pásztoi római Katholikus Egyház“.

11. Záverom treba zhrnúť, že Ministerstvo kultúry SR, cirkevný odbor ako ústredný orgán štátnej správy vo veciach cirkví a náboženských spoločností potvrdilo dňa 25.4.2016, že Rímskokatolícka cirkev je v Slovenskej republike v zmysle z.č. 308/1991 Zb. registrovanou cirkvou. Pri skúmaní právnej subjektivity organizačných zložiek je treba vychádzať z ich vnútorných predpisov. Ďalej sa v potvrdení uvádza, že farnosti sú právnymi nástupcami rímskokatolíckych fondov, školských fondov, fár, kostolov, oltárnictiev, obročí a iných rímskokatolíckej cirkvi patriacich fundácií a základnín majúcich podstatu rímskokatolíckej cirkvi vlastnú. Prechádza na ne všetok hnutel'ný aj nehnuteľný majetok zapísaný v pozemkovej knihe alebo v katastri nehnuteľností. Súčasne obsahuje potvrdenia o tom, že Rímskokatolícka cirkev, Farnosť Pastuchov, IČO: 34 014 250 má právnu subjektivitu a je právnym subjektom s právom nástupníctva vo vlastníctve nehnuteľností Rímskokatolíckej cirkvi, ktoré sú vedené v PKV č. 76 pre kat. úz. Pastuchov zapísané na subjekt „Rímskokatolícka cirkev Pastuchov“ s označením „Pásztoi római Katholikus Egyház“.

12. Žalobca je útvarom Rímskokatolíckej cirkvi s vlastnou právnou subjektivitou so sídlom v Slovenskej republike, a to s poukazom na ust. §§ 4 ods. 3, § 10 ods. 1, § 13 ods. 1 a § 22 ods. 1 zákona o cirkvách. S poukazom na Čl. 1 ods. 2 Základnej zmluvy medzi Slovenskou republikou a Svätou stolicou, v zmysle ktorého zmluvné strany (teda aj Slovenská republika) vzájomne uznávajú právnu subjektivitu druhej strany, ako aj všetkých právnických osôb a fyzických osôb, ktoré ju majú podľa právneho poriadku Slovenskej republiky alebo podľa kánonického práva, právna subjektivita žalobcu bola preukázaná z potvrdenia zo dňa 19.4.2007 (bod. 22 odôvodnenia). Žalobca ako útvar Rímskokatolíckej cirkvi má právnu subjektivitu aj s prihliadnutím na predložený výpis z registra organizácií (č.l. 32), táto nebola medzi stranami sporu ani sporná. Sporným bolo postavenie žalobcu ako oprávnenej osoby.

Ako už bolo uvedené, označenie pôvodného (PK) vlastníka je odlišné od označenia žalobcu v tomto konaní. Súd sa teda musel náležite vysporiadať s odpoveďou na otázku, či je žalobca oprávnenou osobou. Pritom dospel k záveru, že žalobca postavenie oprávnenou osoby v zmysle § 2 ods. 2 reštitučného zákona spĺňa. Z vlastníckeho zápisu k sporným nehnuteľnostiam vyplýva, že subjektom s vlastníckym právom bola Rímskokatolícka cirkev Pastuchov. Už zo samotného označenia je zrejmé, že sa jednalo o majetok rímskokatolíckej cirkvi na území Pastuchova. Nedôvodnými by boli námietky, že tento subjekt nebol spôsobilým subjektom občianskoprávných vzťahov, keďže v jeho prospech bolo zapísané vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam Postavenie žalobcu ako oprávnenej osoby preukazuje teda prípis KBS zo dňa 12.3.2002, podľa ktorého na farnosti prechádza všetok hnutel'ný aj nehnuteľný majetok zapísaný v pozemkovej knihe, teda na žalobcu nehnuteľnosti zapísané v PK č. 76. Prípis bol súčasťou oficiálneho oznámenia Rímskokatolíckej cirkvi v zmysle §§ 13 a § 22 zákona o cirkvách. Právne nástupníctvo žalobu k predmetným nehnuteľnostiam žalobca preukázal aj potvrdením zo dňa 16.12.2013 Arcibiskupského úradu Trnavskej diecézy o právnom nástupníctve. Status oprávnenej osoby u žalobcu preukazuje aj potvrdenie MK SR zo dňa 25.4.2016

13. Pri skúmaní ďalších predpokladov poukazuje odvolací súd na druh vydávaného pozemku a pasívnu legitímáciu:

- z identifikácie parciel vyhotovenej dňa 21.11.2006 Správou katastra Hlohovec (č.l. 44) vyplýva, že parcela č. 3561/1 - hora o výmere 125.822 m², parcela číslo 3561/2a - hora o výmere 21.720 m² a parcela číslo 3561/2b - hora o výmere 21.724 m² (spolu o výmere 169.266 m²), pôvodne zapísané na PKV č. 1553 pre kat. úz. Pastuchov sú podľa aktuálnych údajov registra C katastra nehnuteľností zapísané na liste vlastníctva (LV) č. 859 kat. úz. Pastuchov ako parcela č. 3561/1, druh pozemku: lesné pozemky o výmere 169.266 m².
- podľa výpisu z LV č. 859 pre obec a k.ú. Pastuchov, sú SR- Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik, IČO: 36038351 zapísaný ako vlastník par.č. 3561/1 - lesné pozemky o výmere 169.266 m².

14. Nehnuteľnosť, ktorá je predmetom konania a sporu, ako z výpisu z pozemkovoknižnej knihy (vločky) vyplýva, prešla do vlastníctva Československého štátu výmerom pôdohospodárskeho odboru rady ONV v Hlohovci zn. 611-28/4-1949 zo dňa 29.04.1949 (teda v období od 8.5.1945 do 1.1.1990) v zmysle § 1 ods. 2 a 3 zák. č. 46/1948 Sb., a to bez náhrady. Opak nebol preukázaný žalovaným, na ktorom bolo v tomto smere dôkazné bremeno, tzn. aby preukázal, že k odňatiu nehnuteľnosti došlo za náhradu. Uvedené tvrdenie žalovaného bolo v právnom záujme (v prospech) žalovaného, keďže jeho prípadným preukázaním by neboli splnené zákonné podmienky reštitučného zákona k navráteniu vlastníctva k tejto nehnuteľnosti. Vyplatenie náhrady nebolo preukázané ani dopytom na orgány archívu. Žalovaný účinne nespochybnil všeobecne daný predpoklad uvedený v reštitučnom zákone a preto dôvod navrátenia vlastníctva bol v zmysle § 3 ods. 1 písm. c) reštitučného zákona naplnený.

15. Pôvodnému vlastníkovi boli výmerom č. 611-28/4-1949 zo dňa 29.04.1949 pôdohospodárskeho odboru rady Okresného národného výmeru v Hlohovci v zmysle § 1 ods. 2 a 3 zák. č. 46/1948 Sb. zo strany štátu odňaté i sporné pozemky, ktoré boli v rozhodnom čase vo vlastníctve Rímskokatolíckej cirkvi v Pastuchove a ktoré boli pôvodne zapísané vo vložke č. 76 (odpísané do PKv č. 1553) katastrálneho územia Pastuchov. v konaní bolo

súdom preukázané aj splnenie ďalšej zákonnej požiadavky podmienujúcej navrátenie vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam ustanovenej § 4 ods. 1 reštitučného zákona, že žalovaný je povinnou osobou. Reštitučný zákon za povinnú osobu označil správcu majetku štátu či obce alebo držiteľa nehnuteľnosti, ktorým takéto postavenie prislúchalo ku dňu nadobudnutia účinnosti reštitučného zákona. Najvyšší súd SR v rozhodnutí 2Cdo/201/2009 vyriešil otázku pasívnej legitímácie žalovaného (totožného) ako povinnej osoby v zmysle § 4 reštitučného zákona. Reštitučný zákon je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku tzv. „lex specialis“, teda má prednosť pred všeobecnou občianskoprávnou úpravou (5 Cbo 36/99 zo dňa 20.8.1999). Súd vychádzal v otázke pasívnej vecnej legitímácie žalovaného preto z ust. § 4 reštitučného zákona, žalovaný je subjektom vykonávajúcim správu lesov vo vlastníctve Slovenskej republiky - základný predmet svojej činnosti zapísaný v obchodnom registri, a to aj spornej nehnuteľnosti (LV č. 859), ktorej vydania sa žalobca domáha. Žalovaný taktiež nemohol podľa odvolacieho súdu uspieť s obranou založenou na nevykonateľnosti rozsudku o navrátení vlastníctva, tento je spôsobilým podkladom zápisu zmeny vlastníckych práv v katastri. Rozhodnutie o vydaní a navrátení vlastníctva v zmysle reštitučného zákona je vždy rozhodnutím o tom, že predmetné nehnuteľnosti sú opäť vo vlastníctve oprávnenej osoby (navrátené reštituentovi), rozhodnutím opätovne vzniklo vlastnícke právo reštituenta k nehnuteľnosti. Je teda rozhodnutím štátneho orgánu (verejnou listinou), na základe ktorej sa vlastnícke právo do katastra zapíše záznamom (rozh. Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 24S/22/2014 zo dňa 26.09.2014).

16. Preto súd I. inštancie žalobe správne vyhovel a uložil žalovanému povinnosť v zmysle reštitučného zákona (vo výroku I. rozsudku) a odvolací súd jeho rozhodnutie potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p.

17. Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

18. O nároku na náhradu trov konania súd I. inštancie rozhodol aj bez návrhu (§ 262 ods. 1 CSP) tak, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania v zmysle § 255 ods. 2 CSP, a to s prihliadnutím na § 256 ods. 1 CSP, nakoľko konanie bolo zastavené v časti vydania dokumentácie prislúchajúcej k spornej nehnuteľnosti (výrok II.) na základe čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom, ktoré nebolo vecne ničím zdôvodnené (len poukaz na uznesenie odvolacieho súdu), teda v tejto časti žalobca v zmysle § 256 ods. 1 CSP procesne zavinil zastavenie konania a náhrada trov v tejto časti patrí protistrane (pozn. súdu - možno hodnotiť ako neúspech žalobcu).

19. Predmetom konania bol nárok žalobcu na vydanie sporných nehnuteľností a nárok na vydanie dokumentácie prislúchajúcej k tejto nehnuteľnosti. Žaloba uplatnil žalobou 2 nároky, úspech mal nárok žalobcu na vydanie sporných nehnuteľností. V tejto časti bol preto úplne úspešný a patrí mu vo vzťahu k tomuto nároku právo na náhradu v plnom rozsahu. Sporné nehnuteľnosti sú ocenené a ak by sa malo vychádzať z ceny vydávaných nehnuteľností,

nemožno hovoriť o neoceniteľnom predmete ako argumentoval súd I. inštancie. Súd však musí správne posúdiť, či pri tomto nároku treba vychádzať práve z ceny nehnuteľností, alebo či vzhľadom na charakter konania- reštitučný nárok, netreba vychádzať zo všeobecnej hodnoty úkonu. V tejto časti je preto žalobca úspešný v plnom rozsahu a patrí mu náhrada k nároku (výrok I.) v plnom rozsahu v 100 %.

20. Odvolací súd preto v časti nároku na náhradu trov vo vzťahu k nároku na vydanie nehnuteľností (výrok I.) zmenil rozhodnutie súdu I. inštancie podľa ust. § 388 C.s.p. a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov v plnom rozsahu.

21. Vo vzťahu k nároku na vydanie dokumentácie zobral žalobca žalobu späť. Zaviniť tak všeobecne zastavenie konania v tejto časti. Z rozhodnutia súdu I. inštancie však nie je zrejmé čo predchádzalo späťvzatiu konania, či to bol dodatočne ústretový krok žalovaného a dokumentáciu vydal, alebo späťvzatie bolo vykonané z iného dôvodu, hoci dovtedy aj na tomto nároku trval. Keďže pri späťvzatí návrhu sa zastavuje konanie a skúma sa pri trovách kto procesne zaviniť zastavenie konania, je to procesné zavinenie strany sporu zastavenia konania. Kto v danom prípade zaviniť zastavenie konania v tejto časti súd I. inštancie nevykonali. V časti vydania dokumentácie prislúchajúcej k spornej nehnuteľnosti (výrok II.) vo výroku o náhradu trov musel odvolací súd rozhodnutie zrušiť podľa ust. § 389 ods. 1 písm. c) C.s.p a v tejto časti vec vrátiť súdu I. inštancie podľa ust. § 391 ods. 1 C.s.p na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

22. Súd I. inštancie zistí čo predchádzalo späťvzatiu konania v tejto časti., či to bol dodatočne ústretový krok žalovaného a dokumentáciu vydal, alebo späťvzatie bolo vykonané z iného dôvodu, hoci dovtedy na tomto nároku žalobca trval. Keďže pri späťvzatí návrhu sa zastavuje konanie a skúma sa pri trovách kto procesne zaviniť zastavenie konania, je to procesné zavinenie strany sporu zastavenia konania.(§ 256 ods. 1 C.s.p.) Na základe takéhoto zistenia kto zaviniť zastavenie konania v tejto časti bude môcť rozhodnúť o trovách konania v tejto zastavujúcej časti druhého nároku.

23. Odvolací súd priznal úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu v 100 % v zmysle ust. § 255 ods. 1 C.s.p.

24. Odvolací súd rozhodol v senáte pomerom hlasom 3 : 0 .

P o u č e n i e : Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby

uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu I. inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde I. inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na

ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).

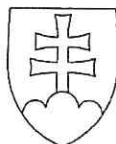
V Trnave dňa 20. augusta 2018

JUDr. Iveta Jankovičová
predsedníčka senátu

JUDr. Daša Kontríková
sudkyňa

JUDr. Ľubica Bundzelová
sudkyňa

Za správnosť vyhotovenia:
Mgr. Lucia Sabová

Okresný súd Piešťany

Doložka právoplatnosti

Rozsudok

Dátum vydania: 20.8.2018

Spisová značka: 23Co/416/2017

IČS: 2107211626

ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2107211626.1

Dátum nadobudnutia právoplatnosti: 27.9.2018

Poznámka:

Dátum vytvorenia doložky: 13.11.2018

Vytvoril: Lenka Bališová